

บทนำ

ถึง พี่สาวคุณหมอมอ

จาก หอพักแสนสุขของหนู

ก่อนจะทักทายรายงานตัวกันตามเดิม หนูคงต้องบอกว่า “ยินดีด้วยค่ะ พี่สาว” ดีใจมากเลยกับข่าวดีที่พี่สาวอุตส่าห์ส่งมาให้หนูด้วย เพียงแค่เมื่อเดือนก่อนที่พี่สาวตอบจดหมายหนูโดยไม่ถือโทษที่หนูบ้างอาจส่งจดหมายเข้าอีเมลส่วนตัว (ที่บังอาจไปค้นหา) หนูก็ดีใจมากแล้ว แถมพี่สาวยังจำหนูได้อีก ทั้งที่ตอนนั้นที่พี่สาวช่วยคุณพ่อของหนูไว้ยังเป็นนักศึกษาแพทย์อยู่เลย ยิ่งพี่สาวอนุญาตให้หนูเขียนจดหมายพูดคุยได้ตลอด หนูต้องขอบคุณมากๆ เลยค่ะ คราวนี้หนูเลยไม่บังอาจโผล่หน้าเข้าไปเยี่ยมตามที่พี่สาวเอ่ยชวนไว้ได้ แต่หนูก็แอบแวบเข้าไปดูเจ้าลูกหมูสองคนแล้ว น่ารักสุดๆ เลยค่ะ สมแล้วที่เป็นลูกของพี่สาว ยิ่งน้องผู้หญิงนะแก้มึงเนียนสุดๆ โตขึ้นต้องสวยเหมือนแม่แน่ๆ เลย

เฮ้อ! หนูเองก็อยากจะสวยให้ได้สักครั้งของพี่สาวจริงๆ แต่บรรดาสิ่วทั้งหลายที่ตามมาจองเวรกับหนูนี่สิ ทำเอาผู้ชายเผ่นกันป่าราบเลยละค่ะ

นอกเรื่องจนได้ กลับมาที่ ยินดีด้วยนะค่ะที่พี่สาวคุณหมอกับสามี อาจารย์ได้ลูกแฝดที่น่ารักสุดๆ เพิ่งแต่งงานกันได้ปีกว่าแท้ๆ เยี่ยมไปเลยค่ะ ฐิใหม่คะว่ามีแต่คนมามุงดูลูกสาวลูกชายของพี่สาวเต็มไปหมด ทั้งหมอ พยาบาล ไม่นับนักศึกษแพทยกลุ่มใหญ่ที่คงเป็นรุ่นน้องของพี่สาวนั่นแหละ หนูเบียดเข้าไปแทบแย แต่หนูแอบเสียวความรู้สึกเล็กๆ ตอนที่หนูขึ้นชมเจ้าแฝดเลี้ยงดังไปหน่อย คนที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็หันมาชมวดคิ้วใส่เสียวนี้ ทำตัวแยจริงๆ น่ากลัวว่าลูกของเขาโตขึ้นต้องขี่โมโหเหมือนพ่อแน่ๆ เลย

เหะๆ นอกเรื่องอีกแล้ว เอาเป็นว่าเรื่องที่พี่สาวให้ประมุขชื่อเล่นของเจ้าลูกหมูแฝด หลังจากที่คุณแม่สามีของพี่สาวตั้งชื่อตระกูลอัญมณีให้ไปแล้วนั้น หนูขอเข้าร่วมประมุขด้วยคนค่ะ ในเมื่อแม่ชื่อ “เพชร” พ่อชื่อ “แพท” ฉะนั้นหนูก็จะสร้างครอบครัวตัว “พ” ละคระ

น้องเพทาย ชื่อเล่นว่า “พาย” ดีใหม่คะ คล้องกับชื่อจริง แถมร้องให้เก่งด้วย ต้องเป็นลูกพระพายแน่ๆ ส่วนเจ้าหมู่น้อยอีกคน น้องไฟทิวรี่ ให้ชื่อ “พูห์” ค่ะ เพราะอ้วนเหมือนหมี่พูห์ตัวน้อยๆ ถ้ายังนึกภาพไม่ออก หนูจะวาดภาพมาให้ดู เป็นภาพของ “น้องพระพายกับนายหมี่พูห์” ค่ะ

ถูกใจบ้างใหม่คะคุณแม่มือใหม่ แต่ถ้าไม่เอาก็ไม่เป็นไร เพราะยังไปทั้งสองคนก็เป็นเจ้าหมูแฝดของหนูไปเสียแล้ว

ตอนนี้หนูเริ่มทอमीใหม่แล้วค่ะ หลังจากไปแอบดูหน้าเจ้าหมูแฝดแล้ว หนูก็ต้องรีบบินกลับมาที่เชียงใหม่ทันที ทำเอาคุณแม่อ่อนไปหลายวันเลย เพราะพลาดวันไหว้คุณพ่อด้วย แต่จะทำยังไงได้ละคะ

รายงานตัวค่ะ ตอนนี้ห้องหนูสบายดีตามอัธยาศัยเด็กหอ กลับมากินมามาอีกครั้ง ส่วนคุณแม่ยังเข้มแข็งเหมือนเดิม ถึงแม่เรื่องประกันของคุณพ่อจะกินเวลากว่าสองปี แต่ก็สิ้นสุดเสียวที่พร้อมๆ กับที่เราสองแม่ลูกต้องเสียน้ำตาไปอีกถึงใหญ่กับความซาบซึ้งใจในความรักของคุณพ่อที่เป็นห่วงพวกเรา โดยทำประกันชีวิตไว้เป็นวงเงินสูง ยิ่งรายงานทางการแพทย์จากที่คุณสามีอาจารย์ของพี่สาวส่งให้บริษัทประกันยืนยันว่าเป็นอุบัติเหตุ ทำให้ตอนนี้หนู

กับคุณแม่กลายเป็นเศรษฐีๆ ทีเดียว

เพราะฉะนั้นขอยืนยันว่าตอนนี้หนูกับแม่สบายดีจริงๆ ค่ะ คุณแม่เองก็เริ่มที่จะตั้งกิจการเล็กๆ ขึ้น เพราะท่านเองก็ไม่อยากงอมืองอเท้าใช้เงินคุณพ่ออย่างเดียว หนูก็ห่วงกลัวคุณแม่จะเหนื่อยเหมือนกันค่ะ ก็เลยตัดสินใจเรียนที่เชียงใหม่ต่อแทนที่จะกลับไปเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนที่กรุงเทพฯ อย่างที่คุณแม่เสนอ เพราะถึงแม้เราจะมีเงินแล้วแต่หนูก็ยังไม่วางใจเวลาที่เคยลำบาก และก็ไม่อยากผลาญเงินของคุณพ่อด้วย หนูเลยตั้งใจว่าจะรีบเรียนรีบจบ จะได้กลับไปช่วยคุณแม่อีกแรง

พี่สาวยังคงเป็นต้นแบบของหนูอยู่ และจะเป็นตลอดไปค่ะ หนูจะต้องมีชีวิตที่ดีแบบพี่สาวให้ได้

คิดถึงมากๆ ค่ะ และยินดีด้วยอีกครั้ง น้องหนู ชายิกา

ถึง เพชรน้ำหนึ่ง...คุณแม่คนใหม่

จาก กรุงเมลเบิร์น

ต้องขอโทษที่ที่ส่งคำตอบมาทางอีเมลแบบนี้ เพราะหลังจากที่ได้คุยกันในห้องพักพื้นของเพชร เราก็ต้องรีบขึ้นเครื่องมาที่เมลเบิร์นเพื่อประชุมวิชาการทันที ต้องขอบคุณอาจารย์วิทย์สามีของเพชรด้วยที่แนะนำเรากับหัวหน้าภาควิชาศัลยศาสตร์ ทำให้เรามีโอกาสมาเข้าร่วมประชุมระดับโลกทั้งที่ยังเป็นแพทย์ประจำบ้านปีที่ ๓ เท่านั้น

แต่เราก็ได้ไปแวะดูหน้าหลานทั้งคู่มานะแล้ว น่าเกลียดน่าซึ้งจริงๆ สมแล้วที่คุณพ่อก็หล่อคุณแม่ก็สวย แต่ดูแล้วหลานชายจะหน้าหวานเอนเอียงไปทางลุงทองหรือเปล่า ไม่แน่ว่าอาจจะเกิดมาเป็นคู่กัดกับคุณพ่อซะละมั้ง

สงสัยว่าพวกเราจะแก่แล้วนะเพชร เพราะเมื่อวันที่ไปดูหน้าหลาน เรา

เจอเด็กกะโปโลคนหนึ่งมาขึ้นชมเด็กเล็กๆ ว่าน่ารักอย่างนั้นน่ารักอย่างนี้ ไม่รู้เคยมีใครสอนไหมว่าเด็กแรกเกิดเขาไม่ให้ชม

ส่วนเรื่องชื่อของหลานที่คุยกันวันนั้น ลองใช้ชื่อนี้ดูมัย “ไพฑูรย์” ก็ให้ชื่อ “พู” ส่วน “เพทาย” ก็เรียกว่า “พาย” มาจาก ‘ไบพลู’ กับ ‘ไบพาย’ ยังไงล่ะ เราคิดได้ตอนอยู่บนเครื่องบิน เหมาะดีนะ ดูเป็นครอบครัวตัว พ ดีใจร้อนไปหน่อยเลยรีบอีเมลมา เพราะไม่รู้ว่าเมื่อกลับไปเมืองไทยแล้ว เพชรกับอาจารย์วิทย์จะพาหลานกลับไปเชียงใหม่หรือยัง

คิดถึง

ได้

ป.ล. แล้วจะเอาของฝากรับขวัญหลานไปที่เชียงใหม่ช่วงวันหยุดยาวหน้านะ

“อ่านอะไรอยู่ ไม่นอนพักเหรอครับคุณแม่” เสียงทุ้มๆ ที่มาพร้อมกับอ้อมกอดอุ่นๆ ทำให้เพชรน้ำหนึ่งเอนตัวลงพิงอกกว้างอย่างผ่อนคลายเป็นหน้าอมยิ้มเล็กๆ

“โลกนี้มีเรื่องบังเอิญเยอะนะคะ”

ภาวีത്യชมวดคืออย่างแปลกใจก่อนที่จะละลายตาจากใบหน้าสวยไปอ่านข้อความบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ตามที่ภรรยาสาวนุ้ยไปให้ดู แล้วรอยยิ้มเล็กๆ ก็ปรากฏขึ้นที่มุมปากเช่นกัน

“อาจจะเหมือนที่เราบังเอิญมาพบกันก็ได้นะ” เพชรน้ำหนึ่งส่งค้อนให้คนที่ขโมยหอมแก้มเธอ ก่อนที่จะรีบเปลี่ยนเรื่องเมื่ออีกฝ่ายทำท่าอยากจะทบทวนความหลังอันแสนหวาน เพราะวาระหว่างนี้ยังอยู่ในช่วงหลังคลอดต้องอดกลั้นเสียด้วย ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวทั้งหมอและเธอจะตะบะแตกเอาเสียก่อน

“ลูกหลับแล้วเหอคะ”

“ครับ แต่กว่าเจ้าลูกชายตัวดีจะหลับเล่นเอาเหนื่อย ไม่รู้จะหวงแม่ไป
ถึงไหนนะ ไม่ให้พ่อได้ว่างเลย...เฮ้อ”

สิ้นเสียงถอนใจของคนที่ได้โอกาสหลบลูกมาหาคุณแม่คนใหม่ก็ถูก
มีोन้อยๆ พลั้กโบหน้าทีเริ่มจะยุ่มย่ามออกห่าง

“อีกหกอาทิตย์คะ...นี่เพิ่งกลับมาบ้านเองนะ” คนที่พูดไปหน้าแดงไป
ได้แต่อมยิ้มกับคุณพ่อคนใหม่ที่ทำท่าจะอแงตามลูกชาย จนเธอเองไม่รู้จะ
เอาใจยังงั ไดแต่หนีไปอาบน้ำปล่อยให้ภาวิทย์งุ่นง่านอยู่อย่างนั้น แล้วเธอ
ก็ได้ยินแว่วเสียงทุ้มนุ่มทีไล่ตามหลังมาจนต้องอมยิ้มอยู่คนเดียว

“แต่เรื่องบังเอิญ...บางครั้งเขาก็เรียกกันว่า ‘พรหมลิขิต’ นะครับเด็กน้อย”

๑

The Beginning...น้องหนู

ถึง พี่สาวคุณหมอมือที่เคารพ

จาก บ้านแสนรักของหนู

สวัสดีค่ะพี่สาวคุณหมอมือ หนูต้องขอโทษด้วยที่ไม่ได้ติดต่อมาเกือบสามเดือน เพราะหลังจากวุ่นวายกับการส่งโปรเจกต์สุดท้ายก่อนจบแล้ว หนูก็ถูกคุณแม่ลากเข้าสตูดิโอไม่เว้นแต่ละวัน ทำเอาไม่มีเวลาเข้ามาเขียนถึงพี่สาวเลย ขอบคุณพี่สาวด้วยนะค่ะที่เข้ามาถามหาหนูด้วยความเป็นห่วง วันหลังถ้าจะหายไปอีก หนูจะโทร. ไปบอกตามเบอร์ที่พี่สาวเคยให้ไว้ ว่าแต่สามปีมาแล้วเนี่ย เปลี่ยนเบอร์ไปแล้วหรือยังคะ

คิดไปคิดมาหนูก็แสนจะโชคดีจริงๆ ที่พบพี่สาวในโลกโซเชียลแห่งนี้ หลังจากที่ตามหาอยู่ตั้งสองปี จุๆ ก็เจอกันในเว็บไซต์นี้ขายชะอย่างนั้น แกรมอยู่ในเชียงใหม่เหมือนกันอีกด้วย ถึงจะไม่เคยเดินชนกันสักทีก็เถอะ

เอาละ นอกเรื่องไปหน่อย กลับมารายงานตัวเหมือนเดิมค่ะ ตอนนี้อยู่แม่ของหนูสุขภาพก็ดีขึ้นหลังจากผ่าตัดเส้นเลือดหัวใจไป พี่สาวสบายใจได้ ขอบคุณนะค่ะที่แนะนำหมอมือๆ ให้ ส่วนน้องหนูเองก็สบายดี สบายสุดๆ เลยค่ะ เพราะหลังจากวุ่นวายที่สตูดิโอของคุณแม่ที่ทำาจะทำจะวางมือทุกๆ ที่หนูเพิ่งเรียนจบยังไม่ได้รับปริญญา ทำเอาหนูต้องเปลืองน้ำลายไปหลายถังพร้อมๆ กับที่พยายามเรียนรู้งานบริหารที่แสนจะยาก จนตอนนี้หลายๆ อย่างเริ่มลงตัว

แล้วค่ะ คุณแม่ก็กลับมาใจดีเหมือนเดิม แถมยังอนุญาตให้หนูไปเที่ยวได้หนึ่งเดือนเต็มๆ เพื่อเป็นรางวัลที่เรียนจบมาได้

ที่สาวทายลึคะว่าหนูจะไปที่ไหน แนนอนอยู่แล้ว...ญี่ปุ่น! ยังไงละคะ ฮ่า ฮ่า หนูขอนำหน้าไปเที่ยวก่อนละ เสียใจด้วยนะคะพี่สาว ถ้าอิจฉาก็ลองอ้อนคุณสามีอาจารย์ให้พาพี่สาวกับน้องแฝดตามไปลึคะ

เอาละ ไม่ยั่วดีกว่า เพราะหนูมีเรื่องจะถามพี่สาวอยู่เหมือนกัน พี่สาวพอจะบอกหนูได้ไหมคะว่าหมอมือที่ผ่าตัดเส้นเลือดหัวใจให้คุณแม่จำที่พี่สาวแนะนำมานั้นชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร

เหตุเพราะอยู่ดีๆ คุณแม่จำก็เกิดอยากจะไปขอบคุณคุณหมอ เนื่องในโอกาสครบรอบหนึ่งปีรอยแผลเป็นบนหน้าอกพอดี ยิ่งเป็นคุณหมอมือที่พี่สาวแนะนำ แม้จ้ละยังปลื้มเอ่ยชมไม่หยุด เสียตายแต่ว่าตอนนั้นหนูยังต้องเรียนอยู่ที่เซียงใหม่ เลยทำให้ออดเห็นหน้าหล่อๆ ของคุณหมอมือที่แม่ชื่นชมนักหนา และเมื่อวานนี้เองคะที่อยู่ดีๆ คุณแม่ก็ทวงเอากับหนูตอนที่นอนอ่านหนังสือเล่นอยู่บนโซฟากลางบ้าน

“น้องหนูลูก จำนามบัตรที่แม่ฝากให้จัดได้ไหมคะ แม่หาของคุณหมอมือไม่เจอเลยลูก” คุณแม่วรรณผู้ยังอยู่ในชุดสูทแบบผู้หญิงทำงาน เดินเข้ามาหาลูกสาวคนเดียวหลังจากรับแก้วน้ำเย็นจากเด็กในบ้านไปดื่มอย่างชื่นใจ ก่อนที่จะล้าลักน้ำเข้าไปเต็มแรงเมื่อได้ยินคำตอบจากลูกสาวสุดรักอย่างหนู

“อ้าว! กองนั้นคุณแม่ไม่ได้บอกให้หนูเอาไปทิ้งหรือคะ” เสียงหวานๆ ออกมาจากปากอ้อมวบของหนูที่บัดนี้เริ่มเหยเก เมื่อใบหน้าของคุณแม่ผู้แสนใจดีเริ่มแสดงเค้าลางของพายุมาให้เห็น

“อย่าเพิ่งคะคุณแม่ขา ก็หนูเห็นว่ามันมีแต่นามบัตรพวกร้านอาหารอะไรพวกนี้นี่นา คุณแม่จะเอาร้านไหนบอกมาเลยคะ หนูหาในเน็ตแบบเดียวรับรองคุณแม่ได้ทำตามต้องการแน่นอน” หนูส่งเสียงนำทัพไปพร้อมกับทำปางห้ามญาติที่คงจะไม่ค่อยได้ผลเท่าไร เพราะเห็นคุณแม่จ้ำยังคงหลับตาแน่นอย่างสงบสติอารมณ์

“น้องหนูคะ คุณแม่ไม่ได้อยากได้ร้านอาหารคะ เพราะถ้าแค่นั้นเลขาของคุณแม่ก็คงหาให้ได้ แต่ที่ต้องการก็คือนามบัตรของคุณหมอที่ผ่าตัดให้คุณแม่เมื่อปีที่แล้วต่างหาก” เสียงที่เคยหวานๆ ของคุณแม่ที่ถ่ายทอดให้ลูกสาวเพียงคนเดียวบัดนี้ถูกกดต่ำลงด้วยความมอดกั๊น ก่อนที่รอยยิ้มหวานประหลาดชีวิตจะถูกส่งมาให้หนูราวกับเป็นการกำหนดชะตาชีวิต

“แต่ในเมื่อน้องหนูบอกว่าสามารถหาให้ได้ทุกอย่าง คุณแม่ก็หวังว่าเบอร์โทรศัพท์ที่ติดต่อคุณหมอได้จะมาอยู่บนโต๊ะทำงานของคุณแม่ภายในสามวันนะคะ ไม่อย่างนั้นคุณแม่อาจจะพิจารณาเรื่องไปเที่ยวญี่ปุ่นใหม่ก็ได้ ถ้าคุณแม่ต้องเสียเวลาไปตามหาคุณหมอที่น้องหนูทิ้งนามบัตรไป”

“เดี๋ยวลิคะคุณแม่ขา แล้วคุณหมอชื่ออะไรละคะ” หนูเรียกคุณแม่จำไว้ได้ทันก่อนที่ท่านจะเดินออกจากห้องนั่งเล่น พร้อมๆ กับนึกทบทวนวิธีเปิดสมุดหน้าเหลืองอยู่ในใจ แล้วก็ต้องอ้าปากค้างกับคำตอบของคุณแม่สุดที่รัก

“นั่นลิคะน้องหนู คุณแม่ก็นึกไม่ออกเพราะเรียกแต่คุณหมอๆ แต่เอาเถอะ น้องหนูเก่งอยู่แล้วนี่ลูก คุณแม่จะรอนะคะ”

นั่นแหละค่ะพี่สาว หนูจึงต้องส่งสัญญาณ SOS มาหาตัวนเลย ไม่อย่างนั้นทริปญี่ปุ่นของหนูมันต้องล่มแน่ๆ ถ้าอย่างไรพี่สาวช่วยส่งชื่อคุณหมอพร้อมเบอร์โทรศัพท์ให้หนูด้วยนะคะ จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง ถือชะว่าช่วยลูกหนูตัวเล็กๆ เอะคะ เอ้อ! ซากุระ...ซูชิ...ดิสนีย์แลนด์ รอ น้องหนูก่อนนะคะ พลีส!

ด้วยความเคารพและคิดถึงมาก ๆ

น้องหนู ชายิกา

ป.ล. ๑ ขอให้คุณหมอของคุณแม่จำได้รับส่วนบุญส่วนกุศลที่พี่สาวจะช่วยให้หนูได้ไปญี่ปุ่น อย่าได้มาจองเวรกับหนูอีกเลย สาธุ

ป.ล. ๒ ตอนนี่ที่เชียงใหม่อากาศร้อนรีเปล่าคะ เพราะตั้งแต่หนูเรียนจบ

จนได้ย้ายกลับมาอยู่กรุงเทพฯ อีกครั้ง ไม่รู้เป็นยังไงร้อนกร้อนใจไปหมด คิดถึงเชียงใหม่จังเลยคะ

ถึง พี่สาวคุณหมอมผู้มีพระคุณ

จาก สนามบินสุวรรณภูมิที่เจียบสงบ

พี่สาวคะ ขอบคุณมากๆ ที่ช่วยส่งชื่อคุณหมอเจ้าปัญหาของคุณแม่มาให้พร้อมเบอร์โทรศัพท์ ทำให้ในที่สุดหนูก็ได้มานั่งรอขึ้นเครื่องที่สนามบินที่แสนจะสงบสุขของเราอย่างตอนนี่ไงคะ แต่ด้วยความที่คุณแม่ตื่นเต็นไปหน่อยกลัวลูกสาวจะตกเครื่อง หนูก็เลยได้มานั่งเปิดเน็ตเล่นรอขึ้นเครื่องอยู่สามชั่วโมงแล้วคะ โดยที่คุณแม่สุดสวยของหนูซึ่งกลับไปตั้งแต่ชั่วโมงแรก เพราะมีโทรศัพท์เข้ามาตาม แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอุตสาห์ทั้งคำพูดไว้ให้เจิบๆ คั้นๆ เล่น

“น้องหนูเก็บกระเป๋าเสตางค์ดีๆ นะ พาสปอร์ตด้วย หายขึ้นมาคุณแม่ไม่ไปรับนะคะ” คุณแม่จำพูดพร้อมกับโอบกอดลูกสาวสุดที่รักกลางสนามบิน ทำเอาหนูคิ้วกระตุกขึ้นมาตึงตึง

“โธ่! คุณแม่คะ น้องหนูไม่ใช่เด็กสามขวบนะคะ อย่าแข่งกันอย่างนี้สิ คุณแม่นั้นแหละอย่าลืมนอนให้พอ อย่าโหมงานหนัก ไม่งั้นน้องหนูจะเที่ยวเพลินไม่ยอมกลับมาจริงๆ ด้วย” เสียงกระแงการระงอของหนูตัวใหญ่ทำเอาคุณนายวรรณทำหน้าปฏิกิริยาแบบว่าคงอยากจะทำอีกแถมยู่ๆ ของหนูด้วยความมั่นใจขี้ขลาดเต็มประดา

แต่รอยยิ้มของหนูก็อยู่ได้ไม่นานนัก เมื่อสังเกตเห็นละอองฝ้าจางๆ ที่ปรากฏขึ้นบนดวงตาที่เริ่มหิวเย็นตามกาลเวลา ยิ่งเมื่อคุณแม่จำจับจ้องมาทั่วร่างของหนู หนูก็รู้ได้ในทันทีว่าคุณแม่จำต้องกำลังระลึกถึงคุณพ่อขาอยู่แน่ๆ เลย เพราะคุณแม่จำมักจะเอ่ยปากอย่างภาคภูมิใจในผลงานของความยากลำบากที่ท่านสร้างมาอย่างหนูเป็นที่สุด

คุณแม่จ๋า มักจะบอกว่าหนูนั้นเป็นตัวแทนที่ระลึกจากคุณสามีสุดที่รัก แม้ว่าหนูจะไม่ได้เก่งกาจมากมาย ไม่ห้าวดีไปกว่าใคร แต่หนูในวันนี้ วันที่ก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวนั้นก็เพียงพอแล้วด้วยรูปสมบัติ หัวคิด และจิตใจ ทำเอาหนูปลื้มใจไม่น้อยเลยล่ะ และหนูก็อยากให้คุณแม่ได้มาพบกับตัวหนูที่คุณแม่จำการันตีในวันนี้ให้เหลือเกิน

ไม่อยากจะบอกว่าหนูที่แสนจะแก้ง่ามและเต็มไปด้วยลิวเซอร์อะเมื่อวันก่อนๆ ตอนนี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว แม้จะไม่สามารถสูงเกินมาตรฐานหญิงไทย แต่ก็ไม่ได้เตี้ยเกินไปนักเวลาที่ใส่รองเท้าส้นสูงที่หนูไม่เคยพิสมัย แต่คุณแม่จ๋าแสนจะชอบใจนัก เพราะมันแลดูเหมาะสมเข้ากับเอวบางๆ ที่น่าจะทำให้ผู้คนที่ได้พบเจอเกิดความรู้สึกอยากจะทะนุถนอมปกป้องกับเขาบ้าง

แน่นอน...ทั้งหมดเป็นผลงานของคุณแม่จ๋าที่เลี้ยงหนูมาเพียงลำพังอย่างสุดความสามารถตลอดห้าปีเต็ม

ถ้าพี่สาวยังนึกไม่ออก หนูก็คงต้องขอบรรยายความสวยงาม (แบบแปลกๆ) ของตัวเองให้ลองนึกภาพตามล่ะ

เริ่มจากใบหน้ารูปหัวใจแลดูป้อมๆ ด้วยแก้มยุ้ยทั้งสองข้างที่คุณแม่จ๋าการันตีความขาวใสเสียจนมองเห็นเลือดฝาดได้อย่างชัดเจน เนื้อคางแหลมเป็นริมฝีปากอวบอิ่มสีชมพู ดวงตาสีดำสนิทรูปอัลมอนต์ทั้งคู่เกือบจะเล็กจนกลายเป็นหมยน้อยถ้าหากไม่ปรากฏรอยพับชั้นที่สองที่ทำให้ดูน่ารักล่อมรอบด้วยแพขนดาสีอ่อน แต่สิ่งเดียวที่ดูจะไม่เข้ากันบนใบหน้าของหนู ก็คือจมูกเล็กที่เขตรันขึ้นซึ่งก็ทำให้คุณแม่จ๋าต้องปวดหัววันละหลายรอบกับความซุกซนของลูกสาวคนนี้

“คุณแม่ต้องทำงานหนักก็เพราะใครล่ะคะที่หนีไปเที่ยว บอกไว้ก่อนเลยนะว่ากลับมาคราวนี้คุณแม่ไม่ยอมแล้วด้วย ยังไงน้องหนูก็ต้องมาช่วยคุณแม่ดูแลบริษัทของเรา” คุณแม่สุดที่รักเอ่ยเสียงเข้มกับคนที่ยังหน้าอง ก่อนจะหอมแก้มยุ้ยทั้งสองข้างแล้วเตรียมตัวเดินจากไป

แต่ไม่ว่ายังไงคำพูดไว้ให้น้องหนูตัวเล็กๆ แทบจะลงไปซัดดินซังอ

อยู่แถวนั้นอีกว่า

“แล้วไม่ต้องไปหลอกเด็กหนุ่มๆ มาจากญี่ปุ่นนะคะลูกขา คุณแม่ขอเฉพาะลูกเขยคนไทยเท่านั้นคะ น้องหนู”

หนูละไม่เข้าใจจริงๆ เลยค่ะพี่สาว ว่าแค่มีรุ่นน้องจากเชียงใหม่ตามมาเที่ยวที่กรุงเทพฯ เนี่ย คุณแม่ก็ทว่าหนูหลอกกินเด็กอยู่แทบทุกวัน หนูจะทำยังไงให้หน้าตาดูภูมิฐานน่าเชื่อถือเหมือนพี่สาวได้ละคะ ช่วยบอกที

นอกเรื่องไปไกลอีกแล้ว สรุปว่าตอนนี้หนูนั่งเหงาอยู่คนเดียว ก็เลยใช้บริการอินเทอร์เน็ตของสายการบินส่งข้อความถึงพี่สาวค่ะ

พี่สาวอาจจะแปลกใจที่กำหนดเดินทางของหนูเลื่อนเร็วขึ้นมาตั้งห้าวันนั้นเป็นเพราะว่าคุณแม่จำเป็นต้องการให้หนูไปทำธุระให้ด้วย (ซึ่งมาเฉลยทีหลังหลังจากที่หลอกให้ตีใจว่าได้ไปเที่ยวให้เต็มคราบ) ซึ่งทางนั้นก็เร่งเวลามาพอสมควร ทำให้หนูเตรียมตัวแทบไม่ทันเลยละคะ

หนูได้ลองดูทัวร์ภายในประเทศที่พี่สาวค้นหาให้แล้วนะคะ น่าสนใจดีและราคาไม่แพงด้วย แต่หนูก็ไม่รู้ว่าธุระที่คุณแม่ให้ทำจะเสร็จเมื่อไหร่ และไม่แน่ใจว่าจะมีอิสระในการเที่ยวสักแค่ไหน หนูก็เลยคิดว่าเที่ยวเองไปเรื่อยๆ ตามโอกาสอาจจะสะดวกกว่า แต่ยังไงก็คงอีกสักสองสามวันจึงค่อยเริ่มวางแผนค่ะ

และด้วยความที่อยากเที่ยวมากนี่เองที่ทำให้หนูเกือบไม่ได้มานั่งรอเครื่องบินอยู่ตรงนี้ เพราะวันก่อนที่ไปรับหนังสือเดินทางที่ได้ขอวีซ่าที่สถานทูตญี่ปุ่นนะสิคะ วุ่นวายไม่มีที่สิ้นสุดเลย

เนื่องจากวันที่ไปขอวีซ่านั้นรถแสนจะติด แถมพอไปถึงก็ต้องรอคิวแล้วรูปถ่ายที่เตรียมไปซึ่งเป็นพื้นสีฟ้าตามแบบการขอวีซ่าประเทศอื่นๆ ก็ดันใช้ไม่ได้ เพราะที่นี้ต้องใช้สีสีขาว ขนาดสองนิ้ว หนูนี่แทบจะกรี๊ดเลยละ รู้สึกเสียหน้าอย่างแรงที่ต้องไปพึ่งถ่ายรูปด่วนที่อยู่ในตึก (เรื่องนี้หนูไม่ได้บอกคุณแม่จำนะคะ พี่สาวอย่าอึดใจไป ไม่อย่างนั้นโดนบ่นจนหูชาแน่ๆ ทั้งๆ ที่บ้านเป็นสตูดิโอแท้ๆ)

นั่นละคะปัญหามากมายทำให้วันไปรับพาสปอร์ตหนังสือวีซ่าไปแต่หัววัน ด้วยหน้าตาที่ยิ้มย่องผ่องใส กะว่าจะได้วีซ่าไปกอดตั้งใจ ไปถึงเจ้าหน้าที่ยิ้มหวานใจดีคะ แต่แล้ว...

“วีซ่าที่ได้ ใช้ได้ ๓๐ วันนะคะ” เจ้าหน้าที่ที่หน้าตาเป็นญี่ปุ่นแต่พูดไทยชัดเจนอธิบายรายละเอียดหลังจากพาสปอร์ตของหนูมีวีซ่าสวยๆ ดิดเพิ่มลงไป

“เอ๊ะ! ไม่ใช่ได้สามเดือนหรือ ๕๐ วันหรือคะ”

“คะ เพราะเป็นวีซ่าท่องเที่ยว เราเปลี่ยนแปลงมาได้สักพักแล้วคะ” เจ้าหน้าที่สาวหน้าขาวใสยังคงอธิบายอย่างใจเย็น

“แต่หนูอยากได้สัก ๕๐ วันนะคะ เพิ่มให้หน่อยไม่ได้หรือคะ” ความจริงแล้วคงใช้ไม่ถึง ๓๐ วันหรือคะ แต่ก็เผื่อพลุ๊กได้เที่ยวเยอะๆ เลยหวังว่าเจ้าหน้าที่เขาใจดีจะหยวนๆ เพิ่มให้สักนิด แต่รู้ไหมคะว่ามันเป็นการกระทำที่ผิดอย่างคาดไม่ถึงเสียละคะ

หลังจากที่รอยยิ้มเริ่มจางลงเจ้าหน้าที่สาวก็ขอตัวเดินเข้าไปด้านหลัง ลักพักใหญ่ก็กลับมาพร้อมกับชายวัยกลางคนที่หน้าตาเป็นญี่ปุ่นแท้สุดๆ พร้อมกับพูดภาษาอังกฤษที่แสนจะเข้าใจยากไปส่ออย่างรวดเร็ว ทำเอาคนที่ยังไม่ทันตั้งตัวอย่างหนูพึ่งแทบไม่ทัน จนนั่งเฝ้าอยู่พักใหญ่ และก็มีเสียงดูๆ จากผู้ชายที่ตั้งมาจากข้างหลังด้วยสำเนียงภาษาอังกฤษที่เข้าใจได้ง่ายกว่าลุงญี่ปุ่นนั้นเยอะ

“Excuse me, How long do I have to wait?”

หลังจากนั้นเขาสองคนก็พูดพุดพ้อไฟข้ามหัวหนูตัวเล็กๆ ที่นั่งอยู่ตรงกลางลักแบ็บ ผู้ชายคนที่ยืนอยู่ข้างหลังก็เอ่ยปากด้วยน้ำเสียงที่เก็บความหงุดหงิดไว้ไม่มีผิด

“คุณครับ เจ้าหน้าที่เขาต้องการเชิญคุณไปสอบถามเพิ่มเติมเรื่องที่คุณขอวีซ่าเพิ่มนะ ถ้าไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเขาคงมีล่ามให้ ยิ่งไงก็ช่วยตามเขาไปก่อน อย่าให้คนที่รอคิวต้องรอนานกว่านี้เลย”

แต่ฉันแหละคะ หนูฉุนก็ก๊อขึ้นมาทันที มาหาว่าเราไม่รู้ภาษาอังกฤษได้

ยังไง เขาก็เกรดเอกภาษาอังกฤษสมัยเป็นวิชาเลือกนอกคณะเซียมะ เพียงแต่เจ้าสำเนียงญี่ปุ่นที่อยากจะทำให้มันก็ต้องใช้เวลาในการปรับตัวกันบ้าง แต่ฝ่ายที่สร้างความขุ่นเคืองไว้ก็ไม่ยอมให้หนูได้มองหน้าซักๆ เมื่อพี่เจ้าหน้าที่ใจดีรีบกุ๊กกึ่งไปเปิดช่องทางใหม่ให้คนชี้หนุดหงิดเดินตามไปโดยเฉพาะ ไม่รู้ว่าถืออภิลิทธิมาจากไหนสิน่า

ในที่สุดหนูก็เลยต้องไปเข้าห้องมืดตามที่ค้นหาเรื่องขอเลื่อนวิชา ในนั้นหนูโดนซักหนักซักนี้มากมายไปหมดด้วยสำเนียงชวนเวียนหัว ยังดีที่อีกฝ่ายพูดช้าลงเมื่อเห็นว่าหนูจวนจะร้องไห้อยู่รอมร่อ ไม่คิดเลยจริงๆ ว่าแค่ขอวันที่ยาวเพิ่มมันจะยุ่งยากขนาดนี้ เขาทำถึงขนาดโทร. ไปให้คุณแม่ผู้ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกัน ยืนยัน

นั่นแหละค่ะ วิบากอันแรกของหนู เริ่มทวีปได้แย่มากๆ ยังดีที่สุดในที่สุดก็ได้วีซ่า ๙๐ วันมาครอบครอง ค่อยคุ้มกับความวุ่นวายที่ (หนูสร้างให้) เกิดขึ้นหน่อย

โอ้ยโหย! เขาเรียกเข้าประตูขึ้นเครื่องแล้วค่ะ ถ้าหนูไม่ยอมทำให้วิบากสองตามมาก็ต้องรีบไปแล้วละ ผากความคิดถึงถึงเจ้าหมูอ้วนสองคนด้วยนะค่ะ แล้วจะอีเมลมาถามอีกที่ว่าอยากได้อะไรหรือเปล่า โดยเฉพาะที่ดิสเนย์แลนด์ ที่ต่อให้รัฐระวุ่นวายแค่ไหน หนูก็ไม่ยอมพลาดแน่นอนค่ะ

ขอให้พี่สาวอวยพรให้หนูเดินทางอย่างราบรื่นค่ะ
น้องหนู ซายิกา

๒

He is... คัลยแพทย์

ถึง คุณแม่ลูกสอง

จาก โรงพยาบาลเก่าๆ ของเรา

ก่อนอื่นตอนนี้คงต้องบอกให้เพชรเตรียมฉลองให้แก่ว่าที่อาจารย์แพทย์ซะก่อน เพราะบัดนี้นายเสกฐลา วานิชดำรงค์ จะเปลี่ยนค่านำหน้าอีกครั้งจากเด็กชาย เป็นนาย เป็นนายแพทย์ และล่าสุด เป็นอาจารย์นายแพทย์แล้ว

ต้องขอบคุณอาจารย์ภาวิทย์ที่ช่วยให้การเก็บข้อมูลในงานวิจัยของเราเป็นไปอย่างกว้างขวาง โดยมีทั้งข้อมูลของโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ และโรงพยาบาลในเชียงใหม่ที่อาจารย์กรุณาช่วยเหลือ รายงานวิชาการของเราเลยมาแรงตัดหน้าคนอื่นๆ ไปได้อย่างคาบเส้น เรียกว่าได้ตำแหน่งตั้งแต่อายุ ๓๐ นี้ก็ยึดได้เยอะเหมือนกันนะ

ก็ใช้ว่าอยากจะรับตำแหน่งอะไรมากมายนัก แต่เขาให้มาก็ต้องรับไว้ใช้ใหม่ละ แต่ที่เรียนมาหกปี ต่อเฉพาะทางอีกห้าปีก็เต็มกลืน ยังดีที่ไม่ได้ไปใช้ทุนสามปีก่อนกลับมาเรียน ไม่อย่างนั้นตอนนี้มีหัวแก่ง่าเหงือกเหมือนอาจารย์วิทย์แน่ๆ

แต่วางใจได้ เพราะเรายังไม่ได้มองลูกศิษย์คนไหนเหมือนสามีของเธอแน่นอน ช่วงที่ผ่านพ้นรายงานวิชาการมาก็ได้แต่ผ่าตัดแทบทุกวัน ไม่รู้ว่าจะ

เอาเวลาที่ไหนไปมองหาใครซักคนอย่างที่เธอแนะนำมาเมื่อครั้งก่อน เราคงเหมาะที่จะอยู่คนเดียวลุ่มมั่ง ไม่เป็นไรถึงเวลาก็มีเอง อย่านัดกังวลว่าเราจะจะเป็นแบบสามีของเธอหน่อยเลย

สองสามวันที่แล้วคนใช้ที่เธอเคยฝากฝังมาเมื่อปีก่อนเอาของฝากมาให้ เพื่อเป็นการขอบคุณ พอเห็นคนใช้ที่เรารักษาสุขภาพแบบนี้ หมออย่างพวกเราก็ได้แต่ดีใจ เมื่อเทียบกับภาพของผู้ป่วยคนนี้เมื่อปีที่แล้วที่ถูกอาการเจ็บหน้าอกจากหัวใจขาดเลือดครุมนแล้ว จนวันนี้เธอสามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข นับว่าคุ้มค่ากับที่เสียเวลาเรียนมาทั้งหมดจริงๆ

ต้องขอใจเพชรที่ให้อำนาจใจเราในการที่จะเลือกเรียนศัลยกรรมโรคหัวใจและทรวงอก ในตอนที่เรากำลังลังเลใจเพราะต้องใช้เวลาถึงห้าปี

สิ่งหนึ่งที่ทำให้เราจำคนใช้คนนี้ได้เป็นอย่างดี ก็เพราะเมื่อตอนที่เธอกำลังจะเข้ารับการผ่าตัดนั้น สายตาที่เธอมองมาที่เราอย่างเชื่อมั่น รวบรวมพร้อมที่จะฝากชีวิตไว้ในมือเราอย่างไม่ยอมแพ้ และจะทำทุกอย่างเพื่อมีชีวิตอยู่ให้ได้ แวตาคู่ นั้นมันยังตราตรึงอยู่ในหัวใจของเราจนบัดนี้

เราจำได้ว่าคุณน้าคนนั้นพูดว่าอย่างไร

“ไม่ต้องกังวลนะคะคุณหมอ ผ่าตัดให้เต็มที่เลย ดิฉันไม่ยอมตายง่ายๆ แน่นนอนคะ ดิฉันยังต้องมีชีวิตอยู่เพื่อน้องหนู”

นานๆ ทีหรรอกถึงจะมีคนใช้ที่เป็นฝ่ายปลอบใจหมอแทน แต่คนใช้แบบนี้แหละที่ทำให้หมออย่างพวกเราอยากจะรักษาอย่างสุดฝีมือที่มี เพื่ออุทิศให้แก่คนเหล่านี้ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยแรงใจมากมายที่ไม่รอดแต่จะพึงหมอเพียงฝ่ายเดียว หากแต่พวกเขาก็ได้ช่วยเหลือตัวเองอย่างถึงที่สุดเหมือนกัน

ลูกของคุณน้าคนนั้นต้องเป็นคนโชคดีมาก ๆ เลยที่มีแม่แบบนี้ คุณน้าคุยสนุกเฮฮาอะไร ถ้าเพชรได้รู้จักต้องชอบเธอแน่ๆ หรือว่าเพชรจะรู้จักอยู่แล้วก็ไม่แน่ใจนะ เพราะจำได้ว่าตอนแรกที่เรารับมาเป็นคนใช้ คุณน้าก็ได้รับการแนะนำผ่านเพชรมานี่นา ไปรับฝากจากใครมาเธอเป็นคนที่เรารู้จักบ้างรึเปล่า...

และแล้วการผ่าตัดครั้งนั้นก็ก็เป็นไปด้วยดี วันก่อนที่ได้พูดคุยกับคนใช้

ดูคุณน้าน่าจะมีความสุข เล่าเรื่องลูกสาวของท่านเยอะเสียเวลา ทั้งเรื่องที่เพิ่งเรียนจบ เรื่องหน้าที่การงานที่น่าภาคภูมิใจ ซึ่งเราก็ฟังไปตามเรื่องตามราวนั้นแหละ ยังแถมท้ายเรื่องความรักอีกด้วยนะ

“น้องหนูอายุก็ไม่น้อยแล้วนะคะ แต่น้าไม่เห็นว่าคุณจะมีใครเลย น้าก็ลุ่มใจอยู่เหมือนกันว่าจะมีใครมาสนใจเด็กกะโปโลอย่างน้องหนูรีเปล่านั้นก็ไม่วู้ แต่คิดอีกทีก็อาจยังเด็กเกินไปที่จะมีแฟน หรือคุณหมอดูว่ายังไงคะ”

ยายน้องหนูนี้เท่าที่ฟังคงอายุน้อยกว่าเพชรแคปีเดียวในตอนที่เพชรมีแฟนถึงสองคนนะ ทำเอาเราไม่รู้จะบอกได้ยังไงว่า ‘จริงครับ ยังเด็กเกินไป’ หรือจะบอกว่า ‘ไม่เป็นไรหรอกครับ เดี่ยวก็มีเอง’ และนั่นก็ได้แต่เหลียวมองตัวเองที่ก็คิดอย่างนี้มากกว่าหกปีแล้ว ก็ยังไม่เจอใครเสียที ท้ายสุดเราก็เลยได้แต่เงียบไปเท่านั้นเอง

ส่วนเรื่องที่เพชรแนะนำให้เราเลื่อนกำหนดการไปญี่ปุ่นอีกหกวัน แคมพาไฟลด์เครื่องบินมาให้เสร็จสรรพนั้น เห็นที่จะทำได้ยากอยู่ เพราะทางนั้นก็เร่งด่วนอยู่เหมือนกัน เรื่องของหัวใจนี้มันไม่รอใครเลยนะ

ถึงการไปญี่ปุ่นครั้งนี้จะกะทันหันค่อนข้างมาก แต่ความที่ว่าฝ่ายที่ขอร้องมาก็ดูจะมีอิทธิพลอยู่ไม่น้อย ทำให้เรื่องต่างๆ ดูจะสะดวกราบรื่นไปหมด ตั้งแต่เรื่องตัวเครื่องบินที่มาวางถึงโต๊ะทำงาน เรื่องที่พักที่ฝ่ายโน้นรับรองมาอย่างดี ไม่นับที่คงมีคนดูแลตลอดเวลาที่อยู่ญี่ปุ่น

เรียกได้ว่าไปเพื่อจับมีดผ่าตัดอย่างเดียวเลยละ เรื่องเครื่องมือเราก็ไม่ต้องกังวลอยู่แล้ว เพราะเทคโนโลยีของทางฝ่ายนั้นเรียกว่าก้าวไกลกว่ากันเยอะ แคมเงินหนาเสียจนยกขบวนกันไปผ่าตัดที่ญี่ปุ่นได้ ก็หายห่วงเลย

แต่ก็เชื่อว่าเราจะสู้เข้าไม่ได้นะ เพราะในที่สุดถึงประเทศนั้นจะมีดีอย่างไร สุดท้ายก็ต้องเอาหมอคนไทยไปผ่าตัดอยู่ดี เรียกได้ว่าเราก็มีฝีมือเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นเพราะครอบครัวผู้ป่วยไวใจว่าหมอคนไทยจะพุดคุยรู้เรื่องมากกว่าก็เถอะ

เราคงจะเดินทางไปพร้อมกับคนป่วยเลย ทันทีที่ทางฝ่ายญี่ปุ่นพร้อม

ก็เริ่มทำการผ่าตัดได้ทันที เห็นใหม่ว่าสะดวกสบายทุกขั้นตอนจริงๆ

จะมีก็แต่ตอนที่ไปขอวีซ่านั้นแหละ เพราะนอกจากจะรถติดแล้ว ยังต้องมาต่อคิวรอพวกเด็กวัยรุ่นที่ไม่รู้หนีแม่ไปเที่ยวหรือเปล่าสร้างควมวุ่นวายจนระบบเข้านั้นไปหมด มีอย่างไหนอยู่ๆ ก็ขอวีซ่าขยายเวลาเพิ่มทั้งที่ไม่ได้มีหลักฐานความจำเป็นอะไรมา แฮ้ว ไม่รู้ว่าตอนพวกเราอายุเท่านี้มันไปวนได้เท่าเด็กสมัยนี้หรือเปล่านะ

สุดท้ายก็ได้แต่หวังให้ยายเด็กนั้นเอาตัวรอดได้ก็แล้วกัน แคฟังภาษาอังกฤษยังไม่รู้เรื่องเลย สงสัยว่าจะไปอดตายที่ญี่ปุ่นเสียกรรมัง

จนในที่สุดเราขึ้นก็เลยจรอ ก็เลยโชว์เอกสารที่ฝ่ายญี่ปุ่นส่งมารับรองเราให้ดูเป็นการตัดปัญหา ก็ทำให้ราบรื่นสะดวกโยธินอย่างที่คิดไว้นั้นแหละ เจ้าหน้าที่สถานทูตยังอุตสาห์แก่แถมวีซ่าให้เป็น ๙๐ วันเพราะเห็นว่าเป็นการทำงานไม่ใช่เพื่อการท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียวตามที่เราแสดงความจำนงในตอนแรก

ดังนั้นเราก็เลยคิดว่าจะทำอย่างที่เราแนะนำ คือหลังจากผ่าตัดเสร็จแล้วเราคงจะอยู่เที่ยวอีกสักพัก เพราะรายละเอียดทัวร์ภายในประเทศที่เพชรส่งมาก็น่าสนใจไม่น้อยทีเดียว อีกสักอาทิตย์หลังผ่าตัด พอผู้ป่วยฟื้นตัวเต็มที่แล้วเราคงได้ถูกซ์เที่ยวยาวเป็นครั้งแรกในรอบห้าปีเสียที

หรือบางทีถ้าเคลียร์งานที่นี้ได้ เราอาจจะอาศัยเที่ยวไปเรื่อยๆ ตามใจอย่างที่เคยฝันไว้ เพชรยังจำได้หรือเปล่าในช่วงเวลาที่เราจะมาสูมหัวรวมกันเพื่อวางแผนไปเที่ยวในที่ต่างๆ ทั้งที่เป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้ แต่ว่าด้วยหน้าที่ความรับผิดชอบที่มี มันคงทำให้เราไม่สามารถทำอย่างที่ฝันเอาไว้ได้แล้วยังตอนนี้ไม่มีใครมานั่งฝันเป็นเพื่อนเราแล้ว สิ่งที่เป็นไปได้ที่สุดก็คือการฉวยโอกาสเที่ยวจากการทำงานเอานี้ละ

เราคาดไว้ว่าเวลาที่มีคางพอกที่จะเดินทางได้ทั่วญี่ปุ่นเสียเวลา แต่พอเปรยๆ เรื่องเที่ยวบินกลับเมืองไทยที่ทางฝ่ายญาติผู้ป่วยอาสาจัดการให้ ว่าจะไม่ต้องลงวันที่ ก็กลายเป็นว่าทางนั้นอาสาจะพาเที่ยวแทน

ช่วยยักกลางคนที่หน้าตามีวีรรอยของความเคร่งเครียดกระจายไปทั่ว

ตั้งแต่ได้รับรู้ข่าวร้ายของลูกสาวคนเดียว ที่บัดนี้เริ่มมีประกายสดใสแห่งความหวังขึ้นมาบ้างเมื่อค้นหาหัวใจที่เข้ากันได้ที่สุดในที่สุด พุดกับเราหลังจากที่ได้รับคำตอบเรื่องเที่ยวบินขากลับจากเราไป “ถ้าอย่างไรคุณหมอย่าเพิ่งใจร้อนเรื่องทัวร์ดีไหมครับ”

“อย่าดีไปกว่าครับ มันจะเป็นการรบกวนมากเกินไป อีกอย่างผมก็อยากจะไปหลายๆ ที่ด้วย”

“อย่าพูดอย่างนั้นเลยครับ แค่ว่าคุณหมอยอมตามไปผ่าตัดให้ถึงญี่ปุ่นก็ถือว่าเป็นพระคุณกับทางผมอย่างมากแล้ว เรื่องแค่นี้ไม่เหลือปากว่าแรงเลยครับ” เราค่อนข้างกระอักกระอ่วนใจมากที่สุดทีเดียวเลยละเพชร เมื่อผู้สู้งัยทำท่าเคารพบนอบให้ขนาดนี้ ทั้งที่ดูจากบุคลิกภูมิฐานของอีกฝ่ายและฐานะทางการเงินที่มีนั้น เชื่อได้เลยว่าคนที่จะทำให้เขาคนนี้ก็คุ้มหัวให้ได้แน่ คงนับไม่ถ้วนนิ้วมือแน่ๆ

อาชีพอย่างพวกเขาจะว่าดีก็ดี จะว่าน่ากลัวก็น่ากลัวใช้ได้เลยละ จริงมั๊ย

“อีกอย่างนะครับ ทางฝ่ายหนุอากิเองก็ยินดีต้อนรับคุณหมอเต็มที่เหมือนกัน แ่วว่าทางนั้นก็มีการของทางบริษัทที่คุณเคยอยู่เรื่องงานที่ต้องตระเวนญี่ปุ่นตั้งแต่เหนือจดใต้ ยังไงให้ผมคุยกับทางนั้นอีกทีนะครับ ผมไม่อยากให้ทางครอบครัวของหนุอากิต้องเสียน้ำใจ” เมื่อคุณลุงคนนั้นยังเห็นท่าที่ลังเลใจของเราจึงรีบสวนขึ้นมาอย่างรวดเร็วด้วยเหตุผลที่ทำให้เราต้องพยักหน้ายอมรับจนได้

อืม...อีกเรื่องหนึ่งว่าจะไม่เล่า แต่คงต้องเล่าสักเล็กน้อยเพื่อให้เธอได้เข้าใจ ไม่ถือว่าเป็นการบอกความลับของคนไข้ละมัง...ว่าคนไข้ของเราครั้งนี้เป็นเด็กสาวอายุ ๑๙ เป็นลูกของผู้ยิ่งใหญ่ที่เราคงไม่กล่าวถึงละนะ แต่อย่างที่บอกละว่าใหญ่เสียจนพูดทุกอย่างได้ราบเรียบ กระทั่งหนีบหมอไปผ่าตัดที่ญี่ปุ่นได้คนนึงละ (นี่ย่าเขารู้จักกับผู้อำนวยการของเรา เรื่องก็เลยตกมาที่เรา นี่ละ ไม่รู้ใครไปโฆษณาไว้เหมือนกัน)

ที่นี่ที่ต้องไปผ่าตัดที่ญี่ปุ่น ก็เนื่องจากว่าคนไข้ของเราที่ป่วยเป็นไข้

รุห์มาติกจนสิ้นหัวใจถูกทำลายอย่างมาก ความจริงการเปลี่ยนสิ้นหัวใจของเธอควรจะเป็นแค่สิ้นหัวใจเทียมไซ้ใหม่ แต่เป็นเพราะว่าเมื่อเข้าตรวจเจอภาวะแทรกซ้อนที่มากขึ้น ทำให้ไม่มีใครกล้ารับรองกับทางครอบครัวว่า สิ้นหัวใจเทียมจะไซ้ได้อย่างมีประสิทธิภาพแค่ไหนกับความรุนแรงที่มีนั้น ร่วมกับที่ต้องกินยาไปตลอดชีวิตซึ่งก็มีผลข้างเคียงอีก ทีมแพทย์จึงแนะนำว่าควรทำการผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจดีกว่า ทางครอบครัวเธอก็ยินยอม ซึ่งอาการของผู้ป่วยก็อยู่ในเกณฑ์ที่สามารถเข้ารับการปลูกถ่ายหัวใจได้

ในที่สุดทางนี้ก็หาผู้บริจาคที่มีเนื้อเยื่อเข้ากันได้กับคนไข้จนได้ โดยเป็นเด็กหญิงสัญชาติญี่ปุ่น ซึ่งรอดมาจากการจมน้ำแต่ก็ไม่ฟื้นอีกเลย ทั้งนี้แพทย์ก็วินิจฉัยไปแล้วว่าสมองตาย ชื่อว่าหนูกากิที่พูดถึงนี่แหละ โดยทางครอบครัวหนูกากินี้ก็ยิ่งใหญ่เหมือนกัน เป็นเจ้าของธุรกิจในเครือซากุระคอร์ปอเรชันของประเทศญี่ปุ่น ทางนั้นยังยอมรับความจริงไม่ได้ เลยยื้อไว้มาเกือบจะครบปี จนทางญาติคนไข้ของเราที่ได้ข้อมูลจากฐานข้อมูลผู้บริจาคอวัยวะทั่วโลกพบว่าทั้งสองคนมีเนื้อเยื่อที่เข้ากันได้ เลยติดต่อขอร้องไป

น่าแปลกเหมือนกันที่ทางนั้นก็ตอบตกลงแต่โดยดี แต่มีข้อแม้ว่า จะต้องไปทำการผ่าตัดที่นั่น เพื่อที่ครอบครัวจะได้อยู่กับหนูกากิเป็นครั้งสุดท้าย แถมน่านวยความสะดวกทุกอย่างให้อย่างใจดี ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าทางนั้นมีความคิดเห็นยังไง ถึงขนาดอาสาจะพาหมอที่ทำการผ่าตัดไปเที่ยวด้วย!

เออเนะ ไปถึงก็คงรู้เองละมัง แต่ถ้าเป็นไปได้อีกอยากจะทำแค่ผ่าตัดให้เสร็จมากกว่า เพราะถ้าต้องทำความรู้จักทั้งสองฝ่ายมากไปกว่านี้ เราสังหรณ์ใจว่ามันอาจจะไม่ส่งผลดีก็ได้

อิม...เอาเป็นว่าอยากได้ของฝากอะไรก็ได้โทร. หรือจะอีเมลมาก็ได้นะ เราคงมีเวลาเหลือเพื่อที่จะหามาให้อย่างที่เพชรต้องการแน่นอน

คิดถึง

เต้

๓

Japan... หนูมาแล้ว

เรียน คุณแม่วรรณที่รัก

จาก โอซากา บ้านนอกของคนญี่ปุ่น

กราบสวัสดีค่ะคุณแม่ น่องหนูเขียนมารายงานตัวทันทีที่จัดการธุระทุกอย่างเรียบร้อยแล้วตามคำสั่ง บัดนี้น่องหนูเดินทางถึงที่หมายโดยสวัสดิภาพและปลอดภัยครบอากาศ ๓๒ ทุกประการ ไม่ได้โดนใครหลอกไปขายอย่างที่คุณแม่ห่วงค่ะ

หลังจากที่ใช้เวลาเกือบหกชั่วโมงไปบนเครื่องบินอันสุดแสนสบายที่ได้รับคามอนุเคราะห์จากท่านประธานวรรณ อุดมพูนสุขด้วยอาหารแสนอร่อยเท่าของน่องหนูก็ได้แตะลงบนแผ่นดินประเทศญี่ปุ่นเป็นครั้งแรกในชีวิตค่ะ

ภายในสนามบินโอซากา เมืองท่องเที่ยวชื่อดังของญี่ปุ่นก็สะดวกสบายใช้ได้ค่ะ ไม่ต่างอะไรกับสุวรรณภูมิบ้านเรา แต่ขั้นตอนการตรวจคนเข้าเมืองนี่สิคะที่ทำเอาหนูหงุดหงิดจนได้ เมื่อเจ้าหน้าที่ที่นั่นคอยแต่จะจ้องหน้าหนู สลับกับตัวเลขบอกอายุในพาสปอร์ตตลอดเวลา หน้าตาไม่เชื่อถือสุดๆ ยังดีที่เขาไม่ถามหนูว่า “คุณแม่ไม่มาด้วยหรือจ๊ะ” ไม่อย่างนั้นได้มีรายการหนูวันแรกให้ญี่ปุ่นมองดูแน่ๆ

หลังจากนั้นก็กันไปด้วยดี ไม่มีอะไรให้หงุดหงิดใจอีกค่ะ เดินออกมา

จากส่วนของผู้โดยสารขาเข้าก็ได้พบกับคนมารับอย่างพอดีพอดี เขาเป็นหนุ่มอายุราวๆ ๓๐ ปี มีชื่อว่า ทาคาโมโตะ จุนอิจิ เป็นดีแท็กซี่ของแท็กซี่ สวมแว่นกรอบหนา ผมฟูฟ่องไม่เป็นทรงเหมือนเพิ่งลุกจากที่นอนมาขี้ง่วงขี้งัวนเลยล่ะ

แต่ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะในเมื่อตอนนี้ตามเวลาญี่ปุ่นเพิ่งหกโมงเช้าเท่านั้นหรือก็คือตีสี่ที่ประเทศไทยล่ะ ต้องขอโทษที่ทำให้ตาคอนี้ต้องตื่นมาแต่เช้า แต่จะทำยังไงได้ล่ะคะ ในเมื่อเที่ยวบินมาญี่ปุ่นมันมีแต่เที่ยวบินตอนห้าทุ่มเวลาประเทศไทยเท่านั้น

ในตอนหนึ่งรถออกมาแล้วนั้นล่ะคะ หนูถึงได้รู้ว่าเป็นความโชคดียิ่งใหญ่ของหนูมากๆ ที่คุณแม่แจ้งให้บริษัททางนี้ส่งคนมารับ เพราะถนนที่นี่ก็ไกลไม่ต่างจากทางไปสุวรรณภูมิจริงๆ ยังไม่นับส่วนใหญ่ที่เขาใช้รถไฟฟ้าใต้ดินอีกต่างหาก

ไม่ใช่ว่าหนูไม่ลุ่มพะคะ แต่คุณแม่ลองนึกภาพหนูตัวเล็กๆ ที่ต้องหิ้วสัมภาระทั้งคันเข้ากระเป๋าดูแลขนาดยักษ์สองใบไปขึ้นรถไฟลิคคะ คนญี่ปุ่นเห็นคงอนาถแน่ๆ หนูก็บอกคุณแม่แล้วว่าไม่ต้องใช้เสื้อผ้าเยอะขนาดนั้น แค่อุปกรณ์สองตัวหนูก็อยู่ได้เป็นเดือนแล้ว อีกทั้งอุปกรณ์ทำมาหากินของหนูที่ใช้น้ำก็ไปเกินครึ่งแล้ว ยัดๆ เข้ามาก็พอดี แต่คุณแม่ก็ยังอุตส่าห์จัดให้มันแตกลูกแฝดออกมาได้อีกตั้งหนึ่งใบ

คุณแม่ต้องมาเห็นภาพตาคิตี้ๆ ของนายจุนนั้นที่เบิกกว้างอย่างน่าตลกตอนที่เห็นเจ้ากระเป๋าดูแลของหนู

ทำไมหนูถึงเรียกอีตาจุนอิจิว่านายจุนนะเธอคะ สาเหตุก็เพราะว่า...

“ยินดีต้อนรับมิสคู-นา-คอน ผมเป็นตัวแทนจากซาคุระฟิล์มครับ” ทักทายเสร็จจุนนั้นก็มองตั้งแต่หัวจรดเท้า ราวกับให้แน่ใจว่าเด็กจะไปไกลอย่างหนูนี่นะหรือที่จะมาทำงานให้บริษัทของเขา เล่นเอาอารมณ์ที่เพิ่งดีขึ้นนั้นซุนมัวลงไปอีกอย่างช่วยไม่ได้

“เรียกว่า ‘หนู’ เอะคะ น่าจะง่ายกว่า”

“ครับ คุณหนู...” ทำเอาหน้าตาหนูเหมือนกินยาขมเลยล่ะ เมื่อได้ยิน

ลำเนียงญี่ปุ่นเรียกชื่อหนูอย่างนั้น ก่อนที่อีกฝ่ายจะสังเกตเห็น จึงรีบเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว

“ผมขอเรียกว่า ‘หนูเอะจิง’ ดีมั้ยครับ ดูจะเหมาะลึ้นคนญี่ปุ่นมากกว่า เดินทางสะดวกสบายดีหรือเปล่าครับ หนูเอะจิง”

หนูเอะจิงหนูเอะคะ คงดีกว่าเรียก หนู หนู

“สบายดีค่ะ ต้องขอโทษที่รบกวนแต่เช้า ึ่งเราไปกันเลยดีมั้ยคะ คุณ ทาคาโมโตะจะได้กลับไปพักผ่อน” ฮะฮ้า! พอได้พูดภาษาอังกฤษยาวๆ ลำเนียง ดีที่อุตส่าห์ซุ่มฝึกมา สายตาแคบๆ ของอิตานี่ค่อยมีแววเชื่อถือในตัวหนูขึ้นมา หน่อย มีรอยยิ้มแบบที่คุณแม่เคยเรียกว่าเป็นรอยยิ้มกะลิมกะเหลี่ยขึ้นมา แทน

“โอ๊ะ! ดาเมะๆ ผมยินดีครับ โดยเฉพาะสาวสวยที่มากความสามารถ อย่างหนูเอะจิง ไปครับๆ หนูเอะจิงจะได้พักผ่อนด้วย เดินทางมาเหนื่อยๆ ไหน กระเป๋าสะครับ ให้ผมได้บริการ...”

ด้วยความหมั่นไส้ขึ้นมาอย่างไม่เห็นเหตุผล น้องหนูเลยค่อยๆ ขยับตัว ยืนบังรถขึ้นมาไว้ เผยให้ตาตุ๋ๆ ได้ยลโฉมเจ้าแฝดยักษ์ทั้งสองใบ

“โอ้โฮ! จะย้ายบ้านมาอยู่ที่นี่หรือครับ” นายจุนอิจิที่เริ่มจุ่นมากขึ้น เรื่อยๆ รีบยกมือขึ้นปิดปากทันทีที่รู้ว่าหลุดปากพูดอะไรออกมา ก่อนจะส่ง ยิ้มแหยๆ มาให้เมื่อเห็นดวงตารูปอัลมอนด์ที่เริ่มจะเขี้ยวปิด

“แต่ผู้หญิงก็ขาดเรื่องสวยๆ งามๆ ไม่ได้อยู่แล้ว ผมเข้าใจ ไม่เป็นไร ครับ ไม่เป็นไร จะชนมาเท่าไรก็ไม่ปัญหา แต่ถ้ายังไม่พอให้รับบอกระบาย เครื่องประดับ เสื้อผ้าของเราก็สวยไม่แพ้ที่เมืองไทยเหมือนกัน” และบลาๆ หลังจากนั้นนายจุนก็พาล่ามไม่หยุดเลยละคะ แล้วจะไม่ให้หนูเรียกว่านายจุน ไ้ได้ยังไง

หลังจากนั้นหนูเดินทำหุวนลมมาถึงที่รถของนายจุนจอดอยู่ แล้วก็ ยืนมองนายตาตุ๋แบกกระเป๋ายักษ์ขึ้นรถด้วยสายตาเห็นอกเห็นใจ เพราะหนู เป็นหญิงสาวที่บอบบางนี่คะ จะทำยังไงได้นอกจากยืนให้กำลังใจ แอบเห็น

ตาจุ่นปาดเหงื่อหอบแฮกๆ ทั้งที่หน้าจะหมดแรงไปเยอะแล้ว แต่พอขึ้นรถตานี้ ก็ยังสามารถเปิดปากพูดได้อีก พุดๆ จนลิง เอ๊ย! หนูหลับไปเลย

ลืมตาอีกทีก็เข้าเขตตัวเมืองโอซากาแล้วค่ะ ใช้เวลาไม่นานเท่าไรนัก บ้านเรือนที่นี่เขาปลูกตึกๆ กันเป็นแถวๆ ไม่ต่างจากกรุงเทพฯ เลยค่ะ เพียงแต่ดูเหมือนว่าเขาจะมีพื้นที่สำหรับพวกสนามเด็กเล่นหรือสวนสาธารณะค่อนข้างมาก ตาจุ่นบอกว่าถ้าอยากเจอคนพลุกพล่านเยอะๆ ต้องไปตามสถานที่ท่องเที่ยวค่ะ เช่น ถนนอิเล็กทรอนิกส์ หรือเมืองรถไฟฟ้าใต้ดิน ถึงจะได้สัมผัสชีวิตโอซากาแท้ๆ

แต่ที่ที่ตาจุ่นพาหนูมาถึง ซึ่งจะกลายเป็นที่พักตลอดสัปดาห์ระหว่างที่หนูต้องทำงานอยู่ที่นี้ให้คุณแม่ นั้นเป็นคอนโดมิเนียมสูงสี่ชั้นค่ะ น่าจะกึ่งๆ อพาร์ทเมนต์ในความคิดของหนู

“เอ่อ...ที่นี้เดิมเป็นส่วนที่พักของผู้บริหารซากุระกรุ๊ป สาขาโอซากา ที่ไม่มีครอบครัวครับ แต่ภายหลังเราทำเป็นหมู่บ้านจัดสรรให้แทน ที่นี้ก็เลยใช้เป็นที่พักของลูกค้ากับพนักงานที่ถูกส่งมาทำงานชั่วคราวจากบริษัทแม่ที่โตเกียว เพราะเราต้องรับรองแขกบ่อยๆ” นายจุ่นยังคงพยายามเปิดปากอธิบาย ทั้งๆ ที่ต้องแบกกระเป๋าสองใบเดินขึ้นบันไดมาที่ชั้นสาม คาดว่าที่นี้คงเก่าแล้วเหมือนกัน เพราะลิฟต์กำลังปิดซ่อมอยู่ค่ะ ดินะที่อยู่แค่ชั้นสาม

จากนั้นนายจุ่นพาหนูมาหยุดอยู่หน้าประตูห้องริมในสุด แล้วเขาก็ควักกุญแจออกมาขณะที่ปากก็ยังจ้อไม่หยุด

“แถวนี้มีมีทางรถไฟสะดวกครับ บ้านของผมก็อยู่ใกล้ๆ นี้เอง อ้อ! ลืมบอกหนูอะจิงไปว่าผมเป็นฝ่ายรับรองครับ ต้องการอะไรก็บอกผมได้โดยตรง ไม่ต้องเกรงใจ แต่เจ้าหน้าที่ที่จะทำงานกับหนูอะจิงซึ่งเป็นฝ่ายประชาสัมพันธ์ คงจะประสานงานเข้ามาเอง”

ว่าแล้วประตูก็เปิดออก ตาจุ่นผายมือแนะนำหน้าเหมือนเชื้อเชิญให้เข้าไปสำรวจ แล้วก็ยืนนิ่งอยู่ไม่ไปไหน ทำไมหนูจะไม่รู้ว่าอิตานี่หวังจะตามเข้าห้องด้วยแน่ๆ หนูก็เลยหันกลับไปพูดนิ่มๆ อย่างนอนน้อมสมเป็นกุลสตรีว่า

“ขอบคุณคุณจูนอีกมากนะคะที่เป็นธุระให้ วันนี้ดิฉันคงใช้เวลาจัดข้าวของทั้งวัน ไม่ได้ออกไปไหน คาดว่าในห้องพักคงมีโทรศัพท์ใช้มัยคะ”

“ถูกต้องครับ โทร. ออกได้เลย นูเอะจิงจะโทร. กลับประเทศไทยก็ไม่มีปัญหาอะครับ ทางเราพร้อมบริการเต็มที่ ถ้ายังไงผมจะเข้าไปสอนวิธีการโทร. ทางไกล...”

“ดิฉันพอจะทราบวิธีใช้อยู่บ้าง ถ้ายังไงคงไม่รบกวนไปมากกว่านี้ แล้วจะรอรับการติดต่อเรื่องงานที่ต้องคุยกันนะคะ ขอขอบคุณสำหรับวันนี้ ซาโยนาระ” หนูรีบขัดคอคคนที่ทำท่าจะก้าวเข้ามาในห้องแล้วปิดประตูตามหลังทันที ก่อนจะต้องมานั่งถอนหายใจอยู่ข้างหลังประตูจากอาการหูชาอันแหละคะ

ถ้าขอให้ทางซาคุระฟิล์มสาขาโอซากาเปลี่ยนคนมารับรองจะได้ไหม คุณแม่ขา

เมื่อได้รับความสงบ หนูจึงเริ่มสำรวจไปรอบๆ ที่ซุกหัวนอนอย่างละเอียด ทางนี้ใจปากกับพนักงานไม่น้อยทีเดียวคะ เพราะว่าห้องที่หนูยืนอยู่นั้น กว้างขวางพอสมควร จนทำผนังกั้นแบ่งส่วนของห้องรับแขกและห้องนอนได้อย่างเป็นสัดส่วน หลังจากถอดรองเท้าแล้วก้าวขึ้นพื้นยกระดับก็จะเจอกับส่วนรับแขก หรือที่หนูคิดว่าเป็นส่วนอเนกประสงค์ ซึ่งมีโต๊ะญี่ปุ่นพร้อมผ้าปูโต๊ะตั้งอยู่กลางห้อง รายล้อมด้วยเบาะรองนั่งหลากสีสัน ริมหำแพงเข้าไปเป็นส่วนของแพนทรีที่มีตั้งแต่เตาไฟฟ้าขนาดสองหัวพร้อมกาน้ำต้มน้ำ ถัดมาเป็นอ่างล้างจาน และชั้นวางของที่ประกอบด้วยไมโครเวฟเครื่องเล็กและจานชามต่างๆ ชิดกำแพงอีกด้านเป็นโทรทัศน์พร้อมเครื่องเล่นดีวีดี

หนูเดินผ่านเข้ามาในส่วนห้องนอนก็เจอกับเตียงเดี่ยววางชิดผนังห้องข้างๆ เป็นตู้เสื้อผ้ากับโต๊ะเครื่องแป้งสีขาวล้วนทั้งห้องเลย

หรรู้มากๆ เลยคะ กะว่าจะได้เห็นห้องขนาดหกเสื่อ^๑ ที่ต้องปูที่นอนนอน

^๑ การวัดพื้นที่ห้องแบบญี่ปุ่นจะนับตามจำนวนเสื่อทาทามิขนาดมาตรฐานคือขนาดกว้าง ๓ ฟุต ยาว ๖ ฟุต ห้องขนาดหกเสื่อ คือห้องที่ปูเสื่อทาทามิได้หกผืน

ชะอึก หวังว่าคุณแม่คงไม่ได้ลืบบีบกับทางนี้มาหรอกนะคะ

หลังจากเดินสำรวจอยู่สักพักหนูก็เลยตรวจดูตามตู้ต่างๆ ต่อค่ะ นับว่า อีตาจูนนี่ยังจูนได้เรื่องอยู่บ้างเมื่อพบผ้าปูที่นอนใหม่เอี่ยมในตู้เสื้อผ้า พร้อมกับเซตของใช้อาบนํ้าอย่างดีในตู้เก็บของของห้องนํ้า ที่สำคัญก็คือในตู้กับข้าว เรียงรายไปด้วยสิ่งยังชีพอันประกอบด้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปหลายรสชาติ หลากยี่ห้อ เหมือนว่าคนที่จัดให้จะไม่ค่อยแน่ใจว่าคนไทยจะชอบกินรสชาติ แบบไหนกันแน่ นับว่าใช้ได้จริงๆ ค่ะที่รู้ว่าน้องหนูทำอาหารเป็นแต่เมนูสุดหรู เหล่านี้

ตอนนี้ใกล้จะเที่ยงแล้วค่ะ น้องหนูเลยจัดการกับบะหมี่รสแกงกะหรี่ เข้มข้นไปเสียหนึ่งชาม ก่อนจะเริ่มลงมือจัดของ เสร็จแล้วก็วิ่งขึ้นมาหน่อยๆ เลยรีบมาเขียนหาคุณแม่ก่อนจะไปนอนนี้ละค่ะ แล้วถ้าหนูตื่นแล้วจะโทร. ไป รายงานตัวอีกทีนะคะ

รักคุณแม่ที่สุดในโลก
น้องหนู ซายิก้า

Tokyo...ดวงใจซาคุระ

ถึง เพชรน้ำหนึ่งเพื่อนรัก

จาก โตเกียว เมืองหลวงอันแสนวุ่นวาย

เพชรคงจะแปลกใจที่เรามีอาการมานั่งพิมพ์จดหมายตอนตีสามกว่าๆ แบบนี้ เราไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงรู้สึกว่่าสิ่งเดียวที่สามารถทำได้ในตอนนั้น ตอนที่พระจันทร์ลอยเด่นอยู่นอกหน้าต่างมองดูคนคนหนึ่งที่ไม่อาจข่มตาหลับลงได้จนบัดนี้ ก็คือการพิมพ์จดหมายส่งถึงเธอ

เวลานี้การผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจได้ผ่านไปกว่า ๑๒ ชั่วโมงแล้ว พร้อมๆ กับหนึ่งชีวิตที่จากไปเช่นเดียวกัน...

ขอเวลาเราสูดลมหายใจลึกๆ สักสองสามครั้งก่อน เพื่อที่เราจะได้ ตั้งตัวจากความรู้สึกพลุ่งพล่านที่อัดแน่นอยู่ภายในให้มันได้ระบายออกมาตามลมหายใจ...ซึ่งถ้ามันง่ายอย่างนั้นก็คงจะดี...

การผ่าตัดที่ผ่านพ้นไปสำเร็จด้วยดี แสงแรกของวันเริ่มต้นพร้อมๆ กับการเตรียมตัวของเด็กสาวที่เราเป็นเจ้าของไข้ ภาพการให้กำลังใจจากคนในครอบครัว เพื่อนฝูงที่ส่งเสียงมาตามสาย จบท้ายด้วยสายตาที่มองมาอย่างเชื่อมั่น ทำให้เราได้แต่เอื้อมมือไปกุมมือบางเย็นเฉียบนั้นไว้เบาๆ

ให้เธอมั่นใจ...ให้เธอสบายใจ

ถึงแม้ว่าคนเป็นหมอย่างเราจะไม่สามารถเอื่อยอะไรเพื่อรับรองความปลอดภัยให้เธอได้เลยก็ตาม

แต่อย่างน้อย เช่นนั้นก็เป็นที่สดใส เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังและกำลังใจอันแรงกล้า ช่างแตกต่างจากคำคืนนี้ คืนที่มันช่างมืดมิด ทดหู่และสุดจะวังเวงใจ

เพชรจำความรู้สึกเมื่อเรากำลังลงมือ 'ซ่อม' อวัยวะอันประหลาดได้ใช้ใหม่ มันช่างน่ายินดี ฮึกเหิม จนถึงขั้นเหิมหาญเลยก็เคยในช่วงเวลานั้น

หมอที่ถูกเชิญตัวไปเพื่อผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจอย่างเราก็ประจำอยู่ในตำแหน่งเดิมอย่างที่เคยเป็นมาตลอด ตำแหน่งของการช่วยชีวิต ตำแหน่งที่รับเอาชีวิตที่ถูกถ่ายโอนมาบ่มเพาะ ประคบประหงมให้มันเต็มเต็มที่แก่อีกชีวิตหนึ่งอย่างลำพองใจ

ความสำเร็จที่ทั้งห้องผ่าตัดต่างยกย่อง เสียงปรบมือรายล้อมเป็นการแสดงความชื่นชมในความสามารถของแพทย์ผู้ที่ทำให้การผ่าตัดลื่นไหลไปอย่างราบรื่นไม่ต่างกับดนตรีชิ้นเอกที่ถูกบรรเลง ภาพการก้มหัวขอบคุณอย่างซาบซึ้งของครอบครัวคนไข้ สิ่งเหล่านี้ล้วนพาให้หัวใจของเราพองโต มันอัดแน่นเสียจนอดที่จะอมยิ้มออกมาไม่ได้

แต่ละก้าวอย่างที่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ เสียงพูดจาทักทายที่เต็มไปด้วยความร่าเริง ทั้งหมดนั้นมันอยู่ในตัวของหมอโง่ๆ คนหนึ่งซึ่งไม่เคยตระหนักถึงคนที่อยู่เบื้องหลังของความสำเร็จแม้แต่น้อย จวบจนกระทั่ง...

ตุ๊บ!

เสียงกระแทกของแข็งที่ดังขึ้น เรียกความสนใจของเราให้หันไปมองข้างห้องผ่าตัดอีกห้องหนึ่งที่อยู่ข้างเคียง

ตุ๊บตุ๊บๆ!

และแล้วภาพของเสียงที่ดังตามมาให้ได้ยิน คือภาพของชายหนุ่มในชุดผ่าตัดของศัลยแพทย์ จากโครงหน้าที่ไม่คุ้นเคยทำให้สามารถเดาได้ไม่ยากว่า

คงจะเป็นแพทย์ผ่าตัดเจ้าของประเทศที่ประจำอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ หรือไม่ ก็คนใดคนหนึ่งที่กำลังรื้อหมัดศอกกำแพงอันแข็งแกร่งเหมือนต้องการจะทดสอบความคงทนของมือทั้งสองข้างของตน

‘หึๆ คงจะผ่าตัดล้มเหลวละมั้ง คงต้องฝึกฝนมากหน่อยละนะ’

นั่นคือความคิดของเรา อันเกิดจากความสงสัยแถมประหลาดใจ และลงท้ายด้วยความสมเพชอย่างน่ารังเกียจที่สุด

อาจจะเพราะความล้าพองใจในความเก่งของตัวเองในขณะนั้น ทำให้ขยาวยๆ กลับเปลี่ยนทิศทางการก้าวตามคัลยแพทย์อ่อนหัดในความคิดของเรา คนนั้นไป อาจเป็นเพราะจิตใจอันต่ำช้าของเราที่อยากจะเห็นว่าเพื่อนร่วมอาชีพ แต่ต่างสัญชาติคนนี้จะจัดการอย่างไรกับความล้มเหลวที่เกิดขึ้น

แพทย์คนนั้นก้มหน้า กัดฟันเดินไปตามทางเดินออกไปยังบริเวณที่จัดไว้ให้ญาติของผู้เข้ารับการผ่าตัดนั่งรอ ใจหนึ่งก็รับรู้ว่าจะเป็นการไปบอกข่าวร้ายกับญาติ อยากรู้เหมือนกันว่าที่นี่เขาจะมีการฟ้องร้องเหมือนที่ประเทศไทยหรือเปล่า

“อาริงาโตะ โกซัยมัตสึ...โมริเซนเซ” ประโยคง่ายๆ ทำให้ไม่ยากที่จะเข้าใจออกมาจากปากของชายวัยกลางคนที่ดูภูมิฐาน เคียงข้างด้วยหญิงวัยใกล้เคียงกันที่กำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าเนื้อดีซับน้ำตาที่ไหลรินออกมาอย่างไม่ขาดสายโดยปราศจากเสียงร่ำไห้ คนทั้งสองแต่งกายด้วยชุดดำ มือทั้งคู่เกาะกุมกันไว้อย่างแนบแน่น เพื่อเป็นที่พึ่งให้แก่กันและกัน ร่ายล้อมไปด้วยบุคคลหลากหลายอายุที่ต่างก็อยู่ในความเศร้าโศกเสียใจ

ความคิดของเราในตอนนั้นคือแปลกใจ ดูเหมือนคนที่นี่จะยอมรับความสูญเสียได้ไม่ยากจริงไหม... ทั้งที่ดูแล้วทางญาติของผู้ป่วยนั้นออกจะดูมีฐานะไม่น้อย แต่ก็ไม่มีการถามไถ่หรือโวยวายเรียกร้องสิ่งใด ถึงกระนั้น กระแสความเสียใจก็ยังแผ่ซ่านออกมารอบด้านจนสามารถรู้สึกได้

นายแพทย์คนที่ถูกเรียกว่า ‘โมริเซนเซ’ ยืนพูดคุยกับครอบครัวนั้นอยู่อีกครู่หนึ่งด้วยภาษาญี่ปุ่น ก่อนที่จะผละจากไปพร้อมๆ กับที่ความสนใจของ

เราก็หมดลงเช่นกัน เพราะเรื่องแบบนี้ไม่สำเร็จก็มีสูญเสียเป็นธรรมดา แม้ว่าท่าทางของครอบครัวผู้สูญเสียจะยังติดอยู่ในใจ แต่ทว่าไม่มีอะไรน่าสนใจไปกว่าความสำเร็จที่ยังฟุ้งอยู่ในใจเราขณะนี้

แต่สิ่งที่คาดไม่ถึงก็คือการที่นายแพทย์คนนั้นสังเกตเห็นเราเมื่อไรก็ไม่รู้ได้ ส่งเสียงเรียกชื่อของเราทันทีขณะที่เรากำลังหันหลังเตรียมเดินจากไป ด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงดีเมื่อเทียบกับคนญี่ปุ่นทั่วไป

“คุณหมอ ‘วานิชดาร์รงค์’ ใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“ผมโมริ ยินดีมากที่ได้รู้จักคุณ” เราจับมือชาวที่ยืนมาทักทายตามธรรมเนียม ก่อนที่จะต้องเปลี่ยนใจอีกครั้งเมื่ออีกฝ่ายร้องขอ

“การผ่าตัดยอดเยี่ยมมากนะครับ คุณพอบจะมีเวลาบ้างไหม ผมมีคนบางคนที่ยากจะพบคุณ” อาจจะเป็นความจริงใจในน้ำเสียงละมั้งที่ทำให้เราตอบตกลง แต่เพชรครั้งนี้ไม่ถึงว่าเพื่อนของเธอนั่นแล้วแค่นั้น เมื่อมองดูแล้วความจริงที่เราคิดอยู่ในจิตใจนั้นช่างร้ายกาจอย่างไม่น่าให้อภัย

เราคิดว่าหมออ่อนหัดอย่างนี้คงอยากคุยกับคนมีฝีมือเป็นธรรมดา ไหนๆ ถือว่าเป็นการช่วยปลดปล่อยใจก็แล้วกัน

แล้วคนที่โง่งมที่สุดอย่างเราก็เดินตามนายแพทย์โมริไป ความประหลาดใจยิ่งเพิ่มพูน เมื่อเส้นทางที่เดินไปนั้นเป็นเส้นทางเดียวกับที่เราเฝ้ามองดูนายแพทย์หนุ่มคนนั้นมาตั้งแต่แรก จนในที่สุดเท้าของเราก็หยุดลงตรงหน้าชายหญิงวัยกลางคนที่ต่างส่งสายตาประหลาดใจมาไม่แพ้กัน

“คุณซาคุระโซกะครับ นี่คุณหมอเสกฐิต วานิชดาร์รงค์ แพทย์ผู้ทำการผ่าตัดปลูกถ่ายหัวใจครับ” แวดตาประหลาดใจอวลยที่แวบขึ้นมาของอีกฝ่ายส่งให้ความมึนงงของเราเพิ่มมากยิ่งขึ้น ก่อนจะตามมาด้วยอาการเยินวาบไปทั่วร่างกาย เมื่อนายแพทย์โมริหันมาแนะนำอีกฝ่ายให้เราได้รู้จัก

“คุณหมอวานิชดาร์รงค์ นี่คือคุณและคุณนายซาคุระโซกะ เจ้าของซาคุระกรุ๊ปที่อำนวยความสะดวกให้แก่ทีมแพทย์ของคุณ และเป็นคุณพ่อคุณแม่ของ

หนูอากิ ผู้บริจาคหัวใจครับ”

ภาพหลังจากที่สิ้นสุดประโยคนั้นของนายแพทย์โมริกลับกลายเป็น เลื่อนรางเหมือนมีม่านหมอกปกคลุม สัมผัสอุ่นขึ้นของมือที่เกาะกุมอย่าง แน่นหนาของนายซากรุระโซกะ มือบางเย็นเนียนของคุณนายซากรุระโซกะผ่าน เข้ามาในความคิดอย่างไม่ทันตั้งตัว ภาพของคนทั้งคู่ที่ก้มหัวให้เรา ภาพของ สมาชิกในครอบครัวที่เหลือที่ผลัดกันมาแนะนำตัวพร้อมสัมผัสมือทักทาย

ภาพของคนเหล่านี้ที่ทำราวกับเราเป็นผู้มีพระคุณ ทั้งๆ ที่เราเพิ่งพรากร ลูกสาวสุดที่รักของครอบครัวของเขาไป มันไหลไปซ้ำๆ เหมือนวิดีโอที่ถูกเปิด ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้เราไม่สามารถเอื้อนเอ่ยอะไรออกมาได้ทั้งสิ้น

รู้ตัวอีกที...เราก็นั่งอยู่บนโซฟาในห้องพักอันกว้างขวางของนายแพทย์ ที่เราคิดว่าอ่อนหัดที่ชื่อ ‘รองศาสตราจารย์นายแพทย์โมริ’ เสียแล้ว

“กาแฟนะครับ” กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นที่ถูกวางลงตรงหน้าทำให้เราค่อยๆ สามารถเรียกสติกลับมาได้อีกครั้ง

ใบหน้าของนายแพทย์หนุ่มปรากฏรอยยิ้มอบอุ่นที่ส่งมาให้ราวกับ ผู้ใหญ่ใจดี ทำให้เราต้องยกมือใหญ่ของเราขึ้นมาลูบหน้าลูบตา เพื่อให้ตัวเอง ตื่นจากความฝันที่รางเลือนนั้น

“ขอบคุณครับ”

ความเงิบดำเนินไปซ้ำๆ พร้อมกับความหอมอุ่นจากกาแฟที่ช่วยให้ ร่างกายและจิตใจที่อ่อนล้ารู้สึกดีขึ้น เราจึงเริ่มกลับมาให้ความสนใจคนที่นั่ง อยู่ตรงหน้าอีกครั้ง

“ต้องขอโทษด้วยนะครับ ทั้งที่มารบกวนแท้ๆ แต่ไม่ได้มาทักทาย คุณหมอเลย” เราเริ่มรู้สึกแสบกับการที่ทำเหมือนมาผ่าตัดแล้วก็จากไปเหมือน เข้าพักในโรงแรม โดยไม่ได้มาทักทายเจ้าของสถานที่เลยแม้แต่น้อย โดยเฉพาะเมื่อคนตรงหน้าเป็นถึงเจ้าของไข้ของคนที่เป็นผู้บริจาคหัวใจแท้ๆ

“ไม่เป็นไรหรอกครับคุณหมovanิชดำรงค์ เพราะมาถึงผมก็เห็นคุณ หมอต้องทำความเข้าใจระบบของเราุ่นวายไปหมด ไม่นับที่ต้องเตรียมการ

ผ่าตัดอีก ทางผมสิที่ต้องขอโทษด้วยที่ไม่ได้ไปพบ คุณหมออุตสาห์เดินทางไกลมาถึงนี้แท้ๆ”

“ได้โปรดเรียกผมว่า ‘เต้’ ดีกว่าครับ ที่เมืองไทยเราไม่ค่อยได้เรียกชื่อสกุลกันสักเท่าไรนัก” ลิ่นเสียงอุบอิบของเราความเจ็บก็เข้ามาปกคลุมอีกครั้ง ด้วยความละอายใจที่มีทำให้เราไม่อาจสู้สายตาค่อนโยนที่ส่งมาให้ได้ เราจึงได้แต่ส่องไปรอบๆ ห้องพักอันกว้างขวางนี้แทน

ห้องพักแพทย์แห่งนี้ประกอบด้วยโต๊ะทำงานที่มีเครื่องใช้อย่างครบครันเพียงตัวเดียว บ่งบอกว่าผู้ครอบครองพื้นที่กว้างใหญ่แห่งนี้มีเพียงคนเดียวเท่านั้น ก็คงจะสมกับตำแหน่งรองศาสตราจารย์ของเจ้าของ ซึ่งคงมีแต่เราคนเดียวที่ตาถ่มมองเป็นแพทย์ฝึกหัดไปได้

รอบๆ ห้องรายล้อมด้วยชั้นหนังสือ เรียงรายด้วยคู่มือการผ่าตัดชั้นสูง ก่อนสายตาสงสารจะสอดเข้ากับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเฉพาะทางจากโรงเรียนแพทย์ชื่อดังของอังกฤษ ตามด้วยใบประกาศเกียรติคุณมากมายใบ

และตามหลังใบประกาศวุฒิรองศาสตราจารย์แห่งวิทยาลัยแพทย์นั้นคือหนังสือแสดงลิขสิทธิ์ซึ่งประกาศโดย World Congress of Paediatric Cardiology and Cardiac Surgery ว่านายแพทย์โมริ อากิโยชิ คือผู้คิดค้นวิธีการแก้ไขหัวใจห้องขวาฝ่อแต่กำเนิด โดยไม่ต้องทำการผ่าตัดซ้ำ หรือที่รู้จักกันว่า อากิโยชิโอเปอเรชัน นั่นเอง

ความที่อึ้งเข้าจู่โจมอีกครั้งจนสมองมึนงงไปหมด ทำให้เราเผลอหันกลับมาสบตากับชายที่เราคิดว่าหนุ่มอยู่ไม่น้อย ทั้งที่เราเคยอ่านหนังสือที่เขาเขียนมาไม่รู้ต่อกี่ครั้ง เคยคิดว่าคนเขียนตายไปแล้วด้วยซ้ำ ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะเป็นนายแพทย์หน้าตาใจดี ที่เราคิดว่าเขาคงอายุมากกว่าเราไม่กี่ปีนี่เอง สิ่งนี้ทำให้เราคิดว่าคนญี่ปุ่นนี่น่ากลัวจริงๆ มองแต่หน้าไม่ได้เลยละเพชร

“อืม การผ่าตัดของคุณเยี่ยมมากเลยนะ สมกับที่ทางคุณชาติรี ยืนยันมา” คุณชาติรีที่พูดถึงก็คือบิดาของคนไข้ของเราที่ขอให้เราเดินทางมาผ่าตัดที่ญี่ปุ่นนั่นเอง

“ขอบคุณครับ”

อาจเป็นเพราะอาการไม่ค่อยอยากจะพูดจาแบบถามคำตอบคำของเรา กระมัง ที่ทำให้นายแพทย์ไมริเอย์ปากขึ้นอย่างใจดี

“ยังคิดมากอยู่หรือครับ เรื่องหนูอากิ”

“เอ่อ...ผม...” ตรงตามที่อีกฝ่ายคาดการณ์ไว้ นั่นแหละ เราไม่รู้จริงๆ ว่า ควรจะพูดอะไรให้สาสมกับความคิดอันเลวร้ายของตัวเอง

เหตุใด...เราจึงสามารถล้าพองใจกับชีวิตที่อยู่รอดได้ เนื่องมาจากการ พრაกอีกชีวิตหนึ่งไป

เหตุใด...เราจึงละลืมบรรดาคนที่ผูกพันกับผู้เสียสละที่ยิ่งใหญ่ที่สุด... นั่นคือชีวิต

“ไม่ต้องคิดมากหรือครับ ทางคุณซาคุระโซกะเองนั่นดีใจมากที่อย่างน้อยหัวใจของลูกสาวของเขายังคงมีชีวิตอยู่ต่อไป ถึงแม้ว่าจะต้องไปเดินอยู่ในร่างกายใหม่ก็ตาม”

สัมผัสหนักๆ ที่บริเวณปามาจากมือที่แดงก่ำของชายที่ชกกำแพงด้วยความเจ็บใจมาไม่ถึงชั่วโมงก่อนหน้านี้ ความรู้สึกที่อึดอัดอยู่ทำให้เราไม่สามารถที่จะห้ามปากที่เอ่ยถามออกไปได้

“ทำไมคุณหมอมองต้องผ่าตัดเองล่ะครับ ทำไมถึงต้องเป็นคนลงมือนำเอาหัวใจออกจากร่างของหนูอากิด้วยตัวเอง”

รอยยิ้มอ่อนโยนที่ยังคงประดับอยู่บนใบหน้า ไม่เข้ากับแวตตามขื่นขื่นของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นมืออันดับต้นๆ ของญี่ปุ่นในเรื่องการผ่าตัดหัวใจเลยแม้แต่น้อย

“เฮ้อ! ที่ประเทศไทยคงจะมีศัลยแพทย์ไม่มากเท่าที่ต้องการจริงไหมครับ ตามที่ผมทราบมา งานผ่าตัดหัวใจของผู้บริจาคส่วนใหญ่จึงน่าจะอยู่ในมือของหมอใหม่ๆ เสียมากกว่า”

หน้าเราร้อนวูบกับนัยของข้อความที่ถูกส่งมา แต่ก่อนที่เราจะได้ตอบโต้อะไร อีกฝ่ายก็เอ่ยต่อ

“แต่ทางนี้เมื่อทราบว่าคุณหมอมองจะเป็นคนมาผ่าตัด ผมก็สบายใจ แล้วก็

ดีใจที่จะได้ทำงานที่ประณีตที่สุดให้แก่คนที่เป็นผู้เสียสละ แม้เขาอาจจะไม่สามารถรับรู้ แต่ครอบครัวของเขา ญาติพี่น้อง จะรับรู้ว่าเขาซาบซึ้งกับการเสียสละของเขาเหล่านั้นมากแค่ไหน”

นายแพทย์ไมริซงักไปชั่วคราว แล้วก็ยิ้มขึ้นๆ ออกมาพร้อมกับพูดต่อ

“แต่พอได้ทำที่โรมันก็นั่นทอนกำลังใจเราได้ทุกครั้ง จริงไหมครับ”

ศิษย์แพทย์ชื่อดังผู้ประสบความสำเร็จก็มองมือทั้งสองข้างของตน แหวตาที่ถูกดบังทำให้เราไม่อาจรู้ว่าเขากำลังรู้สึกอย่างไร เมื่อเสียงที่เล่าเรื่องราวยังคงราบเรียบเหมือนที่เป็นมา

“หัวใจของเด็กหญิงอายุน้อยคนนั้นยังแข็งแรงอยู่ มันยังคงเดินต่อไปอย่างดีบนที่จะมีชีวิตอยู่ และผมก็ต้องเป็นผู้ที่จะต้องนำเอาชีวิตน้อยๆ นั้นออกจากร่างกายที่อ่อนแอของเธอ”

ความเงิบเข้าปกคลุมเป็นครั้งที่ไม่รู้เท่าไร ถ้าเป็นเธอจะสามารถพูดอะไรออกมาบ้างไหม... เพชรน้ำหนึ่ง

“หึๆ ผมมักจะร่นหาเรื่องผ่าตัดอย่างนี้ปีละครั้งสองครั้ง เพราะมันมักจะย่ำเตือนให้ผมสามารถก้าวอย่างอย่างระมัดระวังได้ต่อไป”

ประโยคนั้นกับเสียงถอนลมหายใจยังคงติดตรึงอยู่ในหูของเราจนบัดนี้ เราจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่ากลับมานั่งอยู่ที่โซฟาในโรงแรมระดับห้าดาวนี้มานานแค่ไหนแล้ว และก็ไม่ว่าจะนั่งอยู่ตรงไหนไปอีกนานเท่าไร แต่เรื่องราวที่ผ่านเข้ามาก็ทำให้เราไม่สามารถที่จะขมตาหลับลงได้ในคืนนี้

ขอให้คำคืนนี้สั้นลงอีกหน่อยเถิดนะพระจันทร์ดวงน้อย เพื่อที่ว่าความรู้สึกละเอียดใจที่อยู่ภายในจะเลิกกัดกินเราเสียที...

ฟังแล้วเพชรอยาเพ็งรังเกียจที่มีเพื่อนอย่างเราคนนี้เลยนะ เราคงทนไม่ได้แน่ เพราะแค่นี้เราก็เกลียดและขยะแขยงตัวเองมากพออยู่แล้ว

จาก เสกฐา

คนที่ไม่สมควรถูกเรียกว่า ‘หมอ’

๕

Kyoto... วัดเงินวัดทอง ถนนสายน้ำชา กับแผ่นหลังอันแสนเศร้า

ถึง พี่สาวคุณหมอที่รัก

จาก เกียวโต...เมืองหลวงอันเก่าแก่

ตอนนี้หนูเคลียร์งานกับทางญี่ปุ่นเสร็จแล้วค่ะ เลยได้เวลาพักผ่อนก่อนตะลุยงานใหญ่อีกประมาณหนึ่งสัปดาห์ และเกียวโตที่ใกล้ที่สุดจึงเป็นที่แรกที่หนูไพล่มาหะละค่ะ

หลังจากวันที่มาถึงญี่ปุ่น นายจุ่นก็จัดการให้หนูเข้าไปคุยกับชากระ फिल्มสาขาโอซากาพร้อมตัวแทนทางโตเกียวที่จะจัดงานในวันรุ่งขึ้นทันที การคุยงานเป็นไปด้วยดีเหมือนฝ่ายนั้นคงเตรียมใจไว้แล้วว่า ทำงานกับบรรดาคนอารมณ์ศิลปินก็ควรจะต้องอ่อนโยนเข้าไว้ คุยกันเสร็จสามวัน ตอนแรกทางนั้นอาสาว่าจะพาหนูเที่ยว แต่ด้วยความที่ไม่อยากอยู่กับนายจุ่นนานไปกว่านี้ ก็เลยแบ่งรับแบ่งสู้ไปว่าจะเที่ยวในแถบคันไซนี้ก่อน ซึ่งก็สามารถวางใจได้จากระบบคมนาคมอันดีเยี่ยมของประเทศญี่ปุ่นเขาละ

วันนี้หนูก็เลยได้มาเดินเตร็ดเตร่ตามถนนสายน้ำชาอย่างสบายๆ ชิมขนมโมจิอย่างสบายใจ

ที่เมืองเก่าแห่งนี้มีวัดมากมายเลยละ แต่วัดไหนก็ไม่ดังเท่าวัดทองของอีกคิวซังที่หนูหมายม่นับว่ามีว่าจะต้องมาให้ได้ 'คินคะคุจิ' เป็นสีทองจริงๆ

คะ ตัวปราสาททองอร่ามสามชั้นตั้งอยู่บนเกาะท่ามกลางทะเลสาบที่ล้อมรอบ ความจริงที่หนูยื่นดูอยู่ที่เพียงกว่าร้อยเมตรเท่านั้นที่คงจะไปถึงตัวปราสาทได้ แต่จากความสง่าของมันและทะเลสาบที่คั่นกลาง กลับให้ความรู้สึกที่ 'ไกลเท่าผืนดิน ไกลเท่าผืนฟ้า' ไปเสียอย่างนั้น

ด้วยอารมณ์ 'เปลี่ยน' เช่นนั้นห้องหนูก็เลยอดไม่ได้ที่จะต้องเก็บภาพความประทับใจไว้ แต่พี่สาวคุณหมอมือเยี่ยมะ ว่าเพียงแค่เปลี่ยนมุม การเคลื่อนไหวของดวงอาทิตย์ที่เปลี่ยนไป ทำให้ภาพในกล้องของห้องหนูมีภาพของปราสาทหลังงามกว่าร้อยภาพเลยละคะ

ในระหว่างที่ถ่ายรูปอยู่เพลินๆ หนูก็อดที่จะขัดใจไม่ได้เมื่อบรรดาทัวร์ต่างๆ ราวกับบนกระแຈกแตกกว้างกันส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวเดินผ่านไปมา แนนอนเสียงภาษาไทยคึกคักเป็นหนึ่งโน้มนั้น แต่ยั้งดีที่แค่คิดว่าไม่ได้เอะอะว๊ายวายอย่างชาติโกล้ๆ บ้านเรา ในขณะที่หนูกำลังเบี่ยงกล้องหลบบรรดานักท่องเที่ยวอยู่นั่นเอง จู่ๆ ในเฟรมของหนูก็ปรากฏสิ่งน่าประหลาดขึ้นมา

ต้นสนญี่ปุ่นสีเขียวต้นใหญ่ที่มีแสงแดดสาดส่องลงมาเป็นลำโดยมีวัดสีทองอร่ามสะท้อนแสงจับตาเป็นฉากประกอบนั้น มีร่างสูงร่างหนึ่งยืนหันหลังให้กล้อง ทำให้ความรู้สึกของหนูกระตุกจนรีวซ์เตอร์เก็บภาพไว้แทบไม่ทัน

มือข้างหนึ่งของร่างสูงนั้นเขย่นไว้กับลำต้นสนใหญ่ แต่ก็เหมือนแตะไว้เท่านั้น ในขณะที่ใบหน้าที่มองไม่เห็นขีดขึ้นมองตรงไปข้างหน้า ทั้งที่แผ่นหลังกว้างของเขาตั้งตรงอย่างองอาจ แต่ทำไมหนูถึงรู้สึกถึงความอ้ำว้างที่มันแผ่ชานออกมาจนรู้สึกได้ก็ไม่รู้

เสมือนเจ้าของร่างกำลังบ่งบอกถึงความรู้สึกที่มีต่อปราสาทหลังงามว่า แม้จะสวยและสูงส่ง แม้จะมีคนชื่นชมเพียงใด แต่เขาก็ทำได้เพียงตั้งตรงอย่างโดดเดี่ยวโดยที่ไม่มีใครก้าวข้ามไปถึงได้ และต้องอยู่อย่างเดียวดายต่อไป

ยิ่งยามเมื่อเงาดำของเขาทอดยาวมาจนถึงที่ที่หนูยืนอยู่ก็ราวกับจะบอกว่า แผ่นหลังของเขายังคงตั้งตรงอยู่ได้ก็เพียงจากหน้าที่เท่านั้น ทั้งที่ความ

จริงนั้นมันล้าจนอยากจะล้มลงเสียเหลือเกิน และสิ่งที่ต้องการเหนืออื่นใดที่ส่งมากับเงาคำที่ทอดผ่านเบื้องหลังโดยไม่รู้ตัว ก็คือคำขอมีแค้ใครสักคนที่จะอยู่เคียงข้างและจับมือไว้ยามที่เหนื่อยล้าเท่านั้น แต่คำขอนั้นก็กลับกลายเป็นเพียงแคเงาเลื่อนรางที่ไม่อาจจับต้องได้

อา...พี่สาวคุณหมอยาเพิ่งบ่นนะว่าหนูเขียนอะไรมา ก็แหม...มันให้ความรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ นี่นา อีกอย่างหนูก็โดนด่ามาเรียบร้อยโรงเรียนญี่ปุ่นแล้วด้วย ไม่ต้องให้พี่สาวคุณหมอซ้ำเติมหรอก เพราะว่าอยู่ดีๆ ร่างสูงที่หนูเก็บภาพไปหลายสิบนั้นหันขวับกลับมาในทันใด รวากับเพิ่งรู้ว่าหนูแอบถ่ายรูปเขาอยู่

ในที่สุดหนูก็ได้เห็นใบหน้าของร่างสูงนั้นอย่างเต็มตา ใบหน้าเหนือเสื้อไหมพรมนั้นดู 'หล่อ' เลยทีเดียว เล่นเอาหนูใจกระตุกไปวูบหนึ่ง ผิวของเขาขาวแต่ไม่ได้ซีดอย่างหนู หากมีแววเกรี้ยวแต่ต่ออย่างคนที่เล่นกีฬากลางแจ้ง ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ดูแยแต่อย่างใด เมื่อประกอบเข้ากับเรียวกากหนา จมูกโด่งคมสัน และดวงตาสีดำสนิทนั้น ทำให้เขาดูคมเข้มอย่างน่ามองทีเดียวเชียว

แม้จะอยู่ไกล แต่เหนือดวงตาคู่นั้นจะต้องเป็นแพนตาหนาบีน้อย่างแน่นอน เพราะยามเมื่อเจ้าตัวกะพริบตา หนูก็เห็นสีดำสนิทที่เข้ากับคิ้วหนาเข้มก่อนจะสะดุ้งเฮือกเมื่อเขากำลังจ้องเขม็งมาที่กล้องถ่ายรูปในมือหนูนี่ละ

หัวใจเต้นระรัวเมื่อร่างสูงสาวเท่ก้าวเข้ามาหาอย่างช้าๆ มือของหนูไขว้เอากล้องดิจิทัลตัวจิ๋วซ่อนไว้ข้างหลังทันที หันซ้ายหันขวาเพื่อหาตัวช่วย เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะยึดกล้องสุดรักไปเสียอย่างนั้น ทว่าความช่วยเหลือแบบที่ไม่คาดคิดก็เข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน เมื่อปรากฏชายที่ถือโทรโข่งคล้ายคล้าว่า จะเป็นไกด์ที่นำทัวร์ให้ยกกลุ่มที่เพิ่งเดินผ่านไปเมื่อครู่มาสะกิดเขาเบาๆ เพื่อดึงความสนใจจากหนู ทำให้หนูได้โอกาสผ่อนใจที่สุดในที่สุด

จากทางตาเหมือนว่าจะมีการถกเถียงอะไรบางอย่างกัน แต่หนูก็ไม่สนใจแล้วละ ขอฉวยโอกาสนี้ไปปั่นจักรยานชมเมืองให้สมใจอยากเสียก่อนดีกว่า แต่ว่ามันเหมือนมีอะไรติดอยู่ในใจสักอย่างที่คิดไม่ออกอย่างนั้นแหละ

นอกจากดวงตาสีดำของเขาแล้ว ก็คงเป็นเรื่องไถด์ไทยคนนั้นละมั้ง...
 เอ...พี่สาวคุณหมอมว่าเขาจะเป็นคนไทยหรือเปล่าคะ แยมแล้ว...ถ้าหนูยังป่วน
 เปี้ยนอยู่แถวนี้ มีหวังได้เดินชนกับทัวร์กลุ่มนั้นที่มีเขาร่วมอยู่ด้วยแน่เลย
 ยังไงหนูว่าจะหนีไปเที่ยวไกลๆ ก่อนดีกว่า

“ดีแล้วที่ไม่มีตาจุ่นมาคอยกำกับ ไปวัดเงินต่อดีกว่า” หนูพึมพำกับ
 ตัวเองเบาๆ อดที่จะซ้ำตัวเองไม่ได้ที่ทำท่าราวกับจะ ‘หลงรูป’ ผู้ชายที่เพิ่งเจอ
 กันเพียงแค่นี้ได้สบตาเท่านั้น

หลังจากไปวัดเงินที่ดูจะเก่าแก่และเต็มไปด้วยสีเขียวแล้ว หนูก็ตัดสินใจ
 กลับมาเดินหาของฝากอีกครั้งก่อนกลับโอซากาในตอนบ่ายๆ เพราะยังง่วงๆ
 ก็ต้องมาใหม่อยู่ดี เก็บไฮไลต์เอาไว้ก่อนดีกว่า

หนูรีบไปก่อนนะคะ ตอนนี้เพิ่งกลับมาถึงที่พักที่โอซากา แต่กะว่าจะไป
 คุยกับนายจุ่นเรื่องแผนที่เปลี่ยนกะทันหันเสียหน่อย เอาเป็นว่าถ้าหนูไปไหน
 ต่อแล้วจะเขียนมาเล่าอีกทีนะคะ

บ้ายบายค่ะ

ชายิกา

ถึง เอก ศุภฤกษ์...เพื่อนรัก

จาก เกียวโต สถานที่แห่งที่สองที่ได้มาเยือน

ก่อนอื่นคงต้องแสดงความยินดีที่นายได้เป็นหมอชนบทดีเด่นแห่งปี
 สมแล้วที่เป็นนาย เราจำได้ว่าตอนที่เรียนด้วยกัน ในหมู่พวกเราสี่คนซึ่งมีเรา
 นาย เพชร และอรวีนั้น นายแพทย์ศุภฤกษ์เป็นคนที่ชอบการพบปะกับ
 ชาวบ้านเป็นที่สุด แน่หนอนว่าบัดนี้ก็ยังเป็นเหมือนเดิมอยู่ใช่ไหม แม้เราจะ
 ไม่ค่อยได้ติดต่อกันเกือบครึ่งปีด้วยความยุ่งๆ แต่ทันทีที่เรามาเรื่องต้นๆ ในหัวใจ
 นายก็ยังเป็นคนแรกที่เรานึกถึงก่อนใครอยู่ดี

ต้องขอโทษที่ไม่ได้ไพล่หน้าไปในงานร่วมรุ่นที่นายชวนอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ไม่ใช่เพราะต้องการหลบหน้าเพื่อนๆ อย่างที่นายค่อนข้างขอดอยู่ตลอดเวลาหรอกนะ แต่เป็นเพราะตอนนี้เราอยู่ที่เกียวโต...เมืองหลวงอันแสนคลาสสิกของญี่ปุ่น

อย่างที่เคยบอกไว้ว่าเราจะต้องมาผ่าตัดคนไข้ที่นี่ หลังจากผ่าตัดเสร็จประจำกับได้วันลาก่อนเริ่มงานใหม่พอดี เราก็เลยถือโอกาสเที่ยวซะเลย แล้วตอนนี้เราก็ติดสอยห้อยตามทัวร์คนไทยที่ทางผู้ปกครองของคนไข้รู้จักจนได้มาพักอยู่ที่เกียวโต แม้ว่าเราจะปฏิเสธสักเท่าไรก็ตาม

“และที่นี่ก็คือวัดทองอันเลื่องชื่อที่ทุกคนคงรู้จักกันดีนะครับ อีกหนึ่งชั่วโมงเจอกันที่หน้าวัดครับ” เสียงนายโทดัดคนไทยที่ออกจะพิเนอบพิเทาเราเกินพอดีดังขึ้นเพื่อเรียกร้องความสนใจจากบรรดาป้าๆ ลูกทัวร์ทั้งหลายที่ต่างเฮกันไปหาร้านเครื่องรางในทันที

“อีกชั่วโมงนะครับคุณหมอ เลตนิดหน่อยก็ไม่ใช่ไร” นายโทดัดตบขยับตามาให้อย่างรู้กันว่าบรรดานักชอบทั้งหลายคงไม่สามารถรักษาเวลาได้ตามที่บอก เห็นได้ไม่ยากจากที่ลูกทัวร์ทั้งหลายยังคงขบปึงกันอย่างกระหน่ำแม้ว่าจะอยู่ในวัดนี้แหละ

เราเลยได้แต่ส่ายหัวแล้วแยกตัวออกมาเงียบๆ พลางคิดว่าสงสัยต้องโทร. กลับไปคุยกับบิดาของคนไข้ที่ยังคงเฝ้าอาการของลูกสาวที่โตเกียวดูอีกที ว่าเป็นไปได้ไหมที่เราจะแยกตัวจากทัวร์คนไทยไปเสียก่อน ก่อนที่เวลาสองสัปดาห์ที่ได้หยุดจะเสียไปเปล่าๆ เพราะบรรดานกกระจอกแตกรังเหล่านี้

เดินมาไกลแค่ไหนก็ไม่ทันรู้ตัว แต่พอมองตรงไปข้างหน้าอีกที พระราชวังสีทองอร่ามก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเสียแล้ว สวยสมราคาคุยจริงๆ ดูสง่างดงามหากทว่าแลดูโดดเดี่ยว

คิดถึงตรงนี้แล้วความเศร้าก็แวบขึ้นมา เมื่อคิดได้ว่าสถานที่ท่องเที่ยวที่เราต้องการไปเป็นแห่งแรกนั้นไม่ใช่เกียวโตแต่อย่างใด หากแต่เหตุผลที่เรา

กลับต้องมายืนอยู่ตรงนั้นมันมีมากกว่านั้น

พรุ่งนี้...งานศพของเด็กหญิงที่เสียชีวิตปริศนาหัวใจให้แก่คนไข้ของเรา จะถูกจัดขึ้นที่เกียวก๊อตแห่งนี้

เด็กอายุเพียงแค่ ๑๕ ปีก็หมดโอกาสที่จะได้มายืนมองสถานที่สวยงามๆ แห่งนี้เสียแล้ว นายอาจจะกำลังคิดว่าเป็นหมอมามากเกินไปแล้วเพ็ง มาคิดอะไรปานนี้ แต่ถ้าเราไม่คิด เรายังเป็นหมอที่เป็น 'คน' ไม่ใช่เครื่องจักร รักษาคนได้อยู่อีกหรือ...

เมื่อเร็วๆ นี้เราได้รู้จักกับอาจารย์หมอที่นั่นที่นั่นนับถือมากคนหนึ่ง ท่านเป็นเจ้าของไข้ของผู้ปริศนาหัวใจและท่านก็เป็นคนที่ย้ำเตือนจิตใจแห่งความเป็นหมอให้แก่เรา

ก็เหมือนปราสาทหลังนี้แหละ มีประวัติยาวนาน โด่งดัง ดูดี แต่แท้จริงแล้วจะมีใครบ้างที่เข้าใจหากไม่ใช่พวกเดียวกัน สุดท้ายจึงต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวอย่างยาวนาน จนผู้คนหลงลืมจุดประสงค์ที่แท้จริงไปว่า มันเป็นเพียงที่อยู่อาศัยที่ให้ความอบอุ่นแก่ผู้คน หาใช่สัญลักษณ์เมืองไร้ความอบอุ่นอย่างที่คิดว่าเป็นไม่

นั่นจึงเป็นเหตุผลทำให้เราเลือกที่จะมาเกียวก๊อตก่อนเพื่อร่วมไว้อาลัยเด็กหญิงผู้นำสารคนนั้น แม้จะหวั่นใจไม่น้อยเพราะไม่ค่อยรู้ขนบธรรมเนียมของที่นี่ บวกกับฐานะทางบ้านของเขาค่อนข้างใหญ่โต ทำให้เราไม่แน่ใจนักว่าจะทำตัวถูกหรือเปล่า แต่อย่างน้อยแค่เอาความจริงใจเข้าหาก็น่าจะเพียงพอแล้วกระมัง

ขณะที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่ นั่น เรายังรู้สึกได้ถึงสายตาที่จับจ้องมาอย่างน่ารำคาญอยู่ข้างหลัง พอเหลียวกลับไปมองเลยได้เห็นเด็กไร้มารยาทถือกล้องถ่ายรูปปลั่งลงมาที่เรา

นายอาจจะคิดว่าหลงตัวเอง แต่เรามั่นใจว่าไอ้กล้องเล็กๆ ในมือของเด็กสาวในชุดใหม่พรมสีชมพูมันไม่ได้ถ่ายแค่ปราสาทสีทองเบื้องหลังอย่างแน่นอน

แน่ะ! ยังไม่ยอมหยุดอีก คงเริ่มรู้ตัวแล้วละ เพราะเจ้าตัวพยายามซ่อน กล้องตัวเล็กไว้ข้างหลัง แม้จะไม่ได้โกรธมากมายอะไร แต่อย่างน้อยก็อยาก จะสั่งสอนให้เจ้าตัวได้รู้จักมารยาทซะบ้าง แม้จะเห็นหน้าไม่ชัด แต่หัวฟูๆ ในหมวกเก็บนั้นน่าจะอายุสิบห้าสิบหกเท่านั้น

“ผมคาดคิดเสียแล้วละ เพราะดูเหมือนที่ขอบปิงที่นี้จะไม่จุใจ บรรดา ลูกทัวร์เลยอยากไปที่อื่นก่อนกำหนดเวลาแล้วละครับ” ก่อนที่จะได้ทำอย่าง ที่ตั้งใจ โกดี้เจ้าเดิมก็เดินเข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน พอหันกลับไปมองอีกที่ ยายเด็กนั้นก็เฝินหายไปแล้ว

“มองอะไรเหรอครับ หรือคุณหมอยังอยากอยู่ต่อ” โกดี้หนุ่มเอ่ยปาก ถามด้วยความเกรงใจ ทำให้เราได้แต่ส่งยิ้มไม่เป็นไรไปให้ ก่อนจะสาวเท้าเดิน ไปตามทางออก โดยที่สายตาก็ยังผลอมองหาร่างเล็กไปอย่างไม่รู้ตัว

แต่ก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่า ถ้าได้เจอกันอีกทีแล้วเราจะทำอะไร...

“ต่อไปเป็นวัดเงินครับ หรือกิ่งคะจูลี ปกติไม่ค่อยมีคนไปเพราะหลง มาแต่วัดทองกันหมด วัดนี้อาจจะดูไม่หรูหราเท่า แต่ถ้าใครชอบบรรยากาศ ญุ่นๆ แก้วๆ ก็จะต้องชอบแน่ๆ ครับ” นายโกดี้ยังคงสาธยายตามหน้าที่ และ เรียกความสนใจจากเราไม่น้อย เพราะเมื่อคิดตามคำพูดนั้นเราก็ได้แต่หัวเราะ ขำออกมาเบาๆ

“ถ้าเป็นผมก็คงโอเค แต่ลูกทัวร์ของคุณนี่สิจะดูคุ้มกับค่าเข้าชมรีเปล่า ก็ไม่รู้” แล้วนายโกดี้นั้นก็ยิ้มแหย่เป็นการบอกว่าเจ้าตัวก็คิดตรงกัน

หลังจากนั้นภาพของวัดโบราณที่ครีမ်ไปด้วยสีเขียวจึงปรากฏให้เห็น ความร่มรื่นนั้นเรียกความสงบสุขให้จิตใจได้เป็นอย่างดีและก็จริงอย่างที่คาดไว้ เมื่อทัวร์วัดเงินจบลงภายในเวลาแค่ ๑๕ นาทีเท่านั้น

เมื่อคิดได้ว่าควรจะเตรียมตัวเกี่ยวกับการเข้าร่วมพิธีในวันพรุ่งนี้เสีย หน่อย เราจึงเอ่ยกับนายโกดี้ที่กำลังยืนคอดตก “ผมคงต้องขอตัวกลับโรงแรม ก่อนแล้วละครับ”

“อ้าว ไม่ไปเดินถนนสายน้ำชาด้วยกันก่อนหรือครับ ไหนจะวัดน้ำใสอีก

แถมมีวัดขึ้นชื่อเรื่องเครื่องรางเกี่ยวกับความรักด้วยนะครับ” ไกด์หนุ่มเอ่ยถามอย่างเกรงใจลูกทัวร์กิตติมศักดิ์ที่เพื่อนเจ้าของบริษัทฝากฝังมาโดยตรง

“ผมว่าจะพักเสียหน่อย แล้วพรุ่งนี้ผมคงไม่ไปกับทัวร์ ทราบแล้วใช่ไหมครับ”

“ครับ ผมติดต่อรถของโรงแรมให้ไปส่งคุณหมอที่วัดไว้เรียบร้อยแล้ว แต่ถ้ามีปัญหาอย่างไรก็โทร. มาหาผมได้ตลอดเวลา ไม่ต้องเกรงใจนะครับ” ไกด์ยอดเยี่ยมประจำปีเอ่ยบอกอย่างไม่เข้าชู้อีก เราจึงสามารถแยกตัวจากขบวนบรรดากระฉิบทัวร์ได้ในที่สุด

เราซื้อเครื่องรางมาฝากนายด้วยนะ นายไกด์เจ้าเก่ากระซิบว่าช่วยให้เมียคลอดง่ายพร้อมสายตากรุ้มกริ่ม ทำเอาเราเสียหมด คนยังไม่เมียนี้หว่า สำหรับนายถ้าไม่รักกันจริงไม่ซื้อให้ซะเนี่ย

แล้วจะเขียนมาอีกนะ

อย่าลืมส่งรูปในงานเลี้ยงมาให้ดูด้วยละ

เต้